έντυπο δρόμου της κατάληψης **σινιάλο** στο αιγάλεω
τεύχος 3ο...νοέμβρης 2010...διανέμεται χωρίς αντίτιμο

Ø856

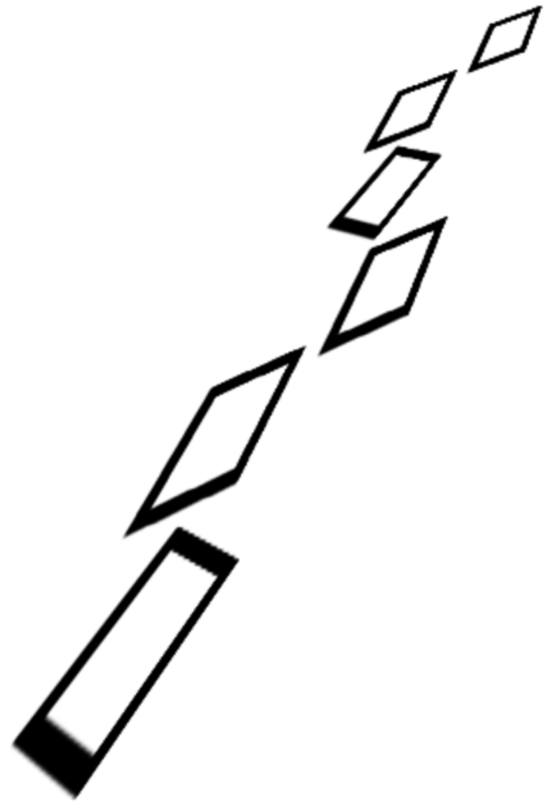

“Δημοκρατία
είναι δύο λύκοι και ένα πρόβατο
να ψηφίζουν
τι θα φάνε το μεσημέρι

Ελευθερία
είναι ένα καλά οπλισμένο πρόβατο
να αμφισβητεί
τη ψηφοφορία”

Β. Φραγκλίνος, 1860

Βγάζουμε στους δρόμους
εκτιμήσεις, αναλύσεις
προτάσεις
να αποκαθηλώσουμε
τις Εξουσίες
να αποϊεροποιήσουμε
το Αυτονόητο
να επιτεθούμε
στους Εκβιασμούς
να καταλύσουμε
την Προστακτική

Το έντυπο δρόμου “856” αποτελεί προϊόν συλλογικών διεργασιών και συζητήσεων της κατάληψης “σινιάλο”. Κυκλοφορεί ελεύθερο χέρι με χέρι στις γειτονιές μας ακηδεμόνευτο από κάθε λογική αντιτίμου, μιας και εχθρεύεται από καταβολής του κάθε εμπορευματική σχέση, αρνούμενο να εξαργυρώσει την αξία του σε χρηματικά ανταλλάγματα και πεισματικά κινούμενο εχθρικά στις επιβεβλημένες ανταλλακτικές σχέσεις που «συνοδεύουν» κάθε κίνηση και δημιουργία.

Με αφετηρία την εναντίωσή του προς τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, επιχειρεί να κατοχυρώσει έναν λόγο αντιπληροφόρησης στο κοινωνικό πεδίο, με στόχο την ενδυνάμωση των κοινωνικών αντιστάσεων απέναντι στην επιθετικότητα της Κυριαρχίας και σε κάθε, θεσμισμένη ή μη, εξουσία.

Το παρόν φύλλο του “856” τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα τον Νοέμβρη του 2010.

Η διεύθυνση της κατάληψης στο διαδίκτυο είναι: http://sinialo.espiv.net
Για επικοινωνία: sinialo@espiv.net
Διεύθυνση: Καποδιστρίου & Θεσσαλονίκης, πλ. Παπανικολάου, τ.κ.: 122 41

*Θα σας περιμένω
μέχρι τα φοβερά μεσάνυχτα
αδιάφορος-
Δεν έχω πια τι άλλο
να πιστοποιήσω.
Οι φύλακες κακεντρεχείς
παραμονεύουν το τέλος μου.
Θα περιμένω τη νύχτα σας
αδιάφορος
χαμογελώντας με ψυχρότητα
για τις ένδοξες μέρες.*

*Πίσω από το χάρτινο κήπο σας
πίσω από το χάρτινο πρόσωπό σας
εγώ θα ξαφνιάζω τα πλήθη.
Ο άνεμος δικός μου
μάταιοι θόρυβοι
και τυμπανοκρουσίες επίσημες
μάταιοι λόγοι.*

*Μην αμελήσετε.
Πάρτε μαζί σας νερό.
Το μέλλον μας θα έχει
πολύ ξηρασία.*

Μιχάλης Κατσαρός

Πέτρου Ράλλη
συγκέντρωση πακιστανών έξω από το κολαστήριο

Μαζική συγκέντρωση πακιστανών διαδραματίστηκε το βράδυ της Παρασκευής 01/10 μπροστά από το μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών στην Ελλάδα, επί της Πέτρου Ράλλη στο Αιγάλεω. Γύρω στις 9 μ.μ. οι συγκεντρωμένοι ήταν περίπου 250 άτομα. Εκλεισαν το ένα ρεύμα της Π. Ράλλη και στη συνέχεια εμφανίστηκαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Σε ελάχιστο χρόνο η συγκέντρωση μαζικοποιήθηκε για να φτάσει γύρω στις 9.45 μ.μ. στα 1.000 περίπου άτομα. Ο λόγος της συγκέντρωσης (βασιζόμενοι στις επί τόπου μαρτυρίες και με δεδομένη τη δυσκολία επικοινωνίας με τους συγκεντρωμένους) αφορούσε το κλείσιμο της υπηρεσίας εξυπηρέτησης αλλοδαπών και την αδυναμία -χωρίς να υπάρχει άλλη εναλλακτική διαδικασία- της ανανέωσης των καρτών νομιμοποιήσής τους. Σε βίντεο που υπάρχουν στο blog μας (στη διεύθυνση http://sinialo.espiv.net/?p=598) αποτυπώνεται η στιγμή που ανακοινώνεται η συμφωνία της διεύθυνσης του κολαστηρίου με τους συγκεντρωμένους για ραντεβού ανανέωσης των καρτών τους την ερχόμενη Τρίτη 05/10.

Η συγκέντρωση αυτή θύμισε τα συνεχόμενα κλεισίματα της Π. Ράλλη από μετανάστες και αλληλέγγυους το φθινόπωρο του 2008. Οι απάνθρωπες συνθήκες που επέβαλε η διαδικασία ανανέωση και έκδοσης καρτών νομιμοποίησης στην συγκεκριμένη υπηρεσία (και όχι μόνο) και η δολοφονία δύο μεταναστών από την αστυνομία σε μια επιχείρηση διάλυσης της “υπερδιογκωμένης” τους παρουσίας στην ουρά αναμονής, είχαν οδηγήσει σε συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, κλεισίματα της Π. Ράλλη και πορείες.

Πάντως, στο προκείμενο, η συγκέντρωση αφορούσε μόνο πακιστανούς. Επιπλέον, η εμπειρία μας γύρω από χειρισμούς της διεύθυνσης του κολαστηρίου έχει καταδείξει ότι εκείνο που επιδιώκει είναι η άμεση εκτόνωση τέτοιων καταστάσεων και η μετάθεσή τους σε διαδοχικά ραντεβού στα οποία οι ανθρωποφύλακες είναι κατά κόρον ασυνεπείς…

* είναι γεγονός ότι η κατάσταση στο Πακιστάν μετά την τελευταία μεγάλη φυσική καταστροφή έχει επιτείνει το ζήτημα της παροχής ασύλου στους συγκεκριμένους μετανάστες που πιέζουν με κάθε τρόπο να ανοίξει η κλειστή και στενή στρόφιγγα της παροχής ασύλου στην Ελλάδα. Στην ίδια διεύθυνση στο blog μας, παραθέτουμε βίντεο από πορεία των πακιστανών τον Σεπτέμβρη στην Σκάλα Λακωνίας με θέμα τόσο τα εργασιακά τους δικαιώματα όσο και την αλληλεγγύη στους πληγέντες από την μεγάλη καταστροφή στο πακιστάν.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΛΕΩ

για την απαξίωση της αντίστασης…

Είχαμε ενημερωθεί ψηφιακά για το παρακάτω κάλεσμα:

«ΟΛΟΙ-ΕΣ στην πορεία των πρωτοβάθμιων σωματείων
την Πέμπτη 16/9 από το Αιγάλεω στη Νίκαια
Συγκέντρωση:6,30 μ.μ. στην πλατεία Εσταυρωμένου, τέρμα μετρό.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ πρωτοβάθμιων σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα Αθήνας-Πειραιά»

Οι συγκεντρωμένοι λοιπόν την Πέμπτη 16/09 στις 7.30 μ.μ. δεν ήταν παρά 15-20 άνθρωποι που περιφέρονταν στην πλατεία Εσταυρωμένου.

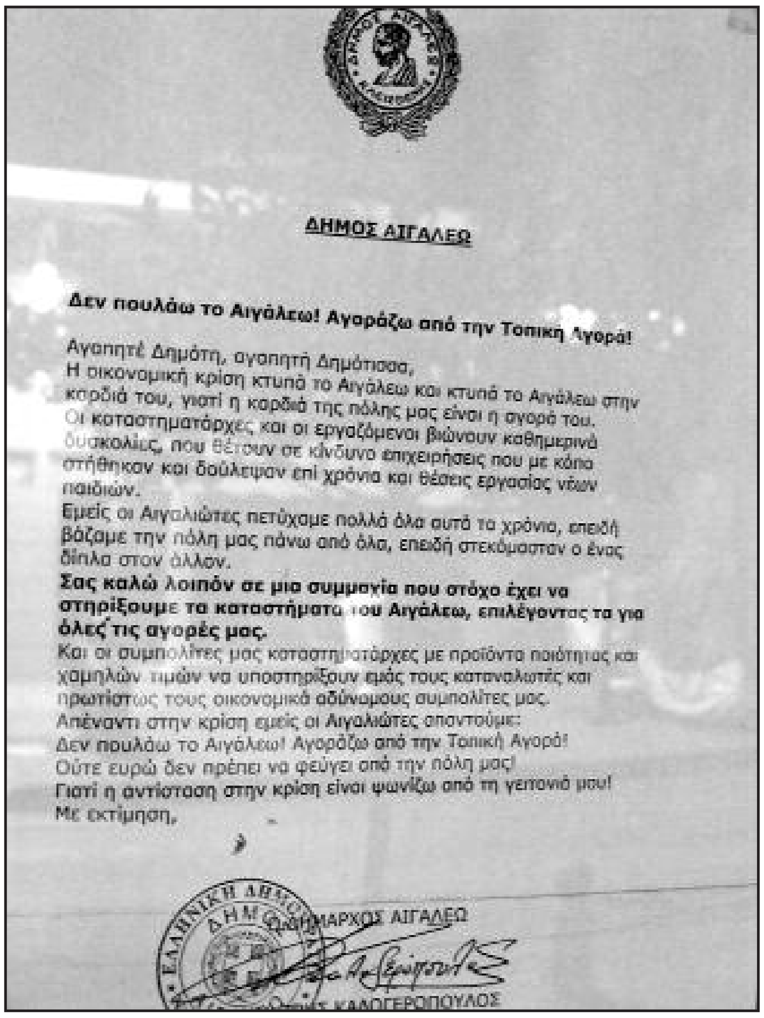
Μπορεί να φαίνεται παντελώς ακατανόητο ότι υπονοούνται στο κάλεσμα περισσότερες υπογραφές ακόμη κι από τον ίδιο τον αριθμό των συγκεντρωμένων αλλά εκείνο που έχει πολύ μεγάλη σημασία είναι η απαξίωση των πολιτικών πρακτικών. Δεν μπορεί να ξευτιλίζονται πρακτικές αντίστασης και μάλιστα επανειλημμένα από τις ίδιες πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονται συνήθως πίσω από τις περιώνυμες υπογραφές.

Πέρα από την ομολογουμένως βολική πρακτική της ψηφιακής δημοσιοποίησης, στο Αιγάλεω -τόπο διοργάνωσης της συγκέντρωσης αλλά και της πορείας- δεν κολλήθηκε ούτε μια αφίσα που να καλεί στην κινητοποίηση. Το μόνο ίχνος δημοσιοποίησης στην περιοχή ήταν τα δύο άτομα που δύσθυμα(;) μοίραζαν σχετικές προκηρύξεις στην έκθεση βιβλίου στο Μπαρουτάδικο, ένα από τα απογεύματα της λειτουργίας της έκθεσης.

Και μπορεί αυτή η -επαναλαμβανόμενη- τακτική να παραπέμπει από τη μια σε ένα είδος πολιτικής παθολογίας αυτοκαταστροφής και μιζέριας (γεγονός που δεν μας αφορά ούτε μας ενδιαφέρει) από την άλλη, όμως, οδηγεί σε μια καταστροφική κοινωνική πρόσληψη απαξίωσης της πολιτικής παρουσίας στο δρόμο (γεγονός που και μας αφορά και μας ενδιαφέρει). Ακόμη περισσότερο όταν μεταφράζεται ψευδώς σε «αδιαφορία» του κόσμου για τις συνέπειες της κρίσης…

...τα “ψώνια” της πόλης...

ΔΗΜΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ

Δεν πουλάω το Αιγάλεω! Αγοράζω από την Τοπική Αγορά!

Αγαπητέ Δημότη, αγαπητή Δημότισσα,
Η οικονομική κρίση κτυπά το Αιγάλεω και κτυπά το Αιγάλεω στην καρδιά του, γιατί η καρδιά της πόλης μας είναι η αγορά του.
Οι καταστηματάρχες και οι εργαζόμενοι βιώνουν καθημερινά δυσκολίες, που θέτουν σε κίνδυνο επιχειρήσεις που με κόπο στήθηκαν και δούλεψαν επί χρόνια και θέσεις εργασίας νέων παιδιών.
Εμείς οι Αιγαλιώτες πετύχαμε πολλά όλα αυτά τα χρόνια, επειδή βάζαμε την πόλη μας πάνω από όλα, επειδή στεκόμασταν ο ένας δίπλα στον άλλον.
Σας καλώ λοιπόν σε μια συμμαχία που στόχο έχει να στηρίξουμε τα καταστήματα του Αιγάλεω, επιλέγοντας τα για όλες τις αγορές μας.
Και οι συμπολίτες μας καταστηματάρχες με προϊόντα ποιότητας και χαμηλών τιμών να υποστηρίξουν εμάς τους καταναλωτές και πρωτίστως τους οικονομικά αδύναμους συμπολίτες μας.
Απέναντι στην κρίση εμείς οι Αιγαλιώτες απαντούμε:
Δεν πουλάω το Αιγάλεω! Αγοράζω από την Τοπική Αγορά!
Ούτε ευρώ δεν πρέπει να φεύγει από την πόλη μας!
Γιατί η αντίσταση στην κρίση είναι ψωνίζω από τη γειτονιά μου!
Με εκτίμηση,

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Στα προεκλογικά καραγκιοζιλίκια είναι φυσικό πρώτος να σέρνει το χορό ο Δήμαρχος. Μετά την φτωχή φιέστα υπερήλικων στα εγκαίνια της ακόμη πιο φτωχής «έκθεσης βιβλίου» στο Μπαρουτάδικο στις αρχές του Σεπτέμβρη, τις «ευφάνταστες» συζητήσεις εν μέσω κρίσης με θέμα: «νεανική επιχειρηματικότητα»(!!!) και την παρέλαση όλης της ΔΑΠ Αιγάλεω και πάλι στο πλαίσιο της «έκθεσης» στο Μπαρουτάδικο... τώρα βρίσκεται σε εξέλιξη η «εκστρατεία» υπεράσπισης της αγοράς του Αιγάλεω. Με αφορμή την τελευταία ανακοίνωση του Δήμου σημειώνουμε:

-Η «αγορά» του Αιγάλεω έχει πουληθεί στο ΙΚΕΑ, στο Πράκτικερ και το Media Markt με τις ευχές και την συναίνεση όλων των τοπικών φορέων. Αυτή είναι η κύρια μάστιγα που ξήλωσε την τοπική αγορά. Αν αυτό δεν ισχύει (λέμε και κάνα αστείο που και που)... από πότε τα μεγα-καταστήματα εξαιρούνται από την «αγορά του Αιγάλεω»; Κι αν δεν εξαιρούνται πώς συναγελάζονται με τους ίδιους όρους ο όμιλος Φουρλή με τον φούρνο της κυρίας Πόπης στην ανακοίνωση του Δήμου;

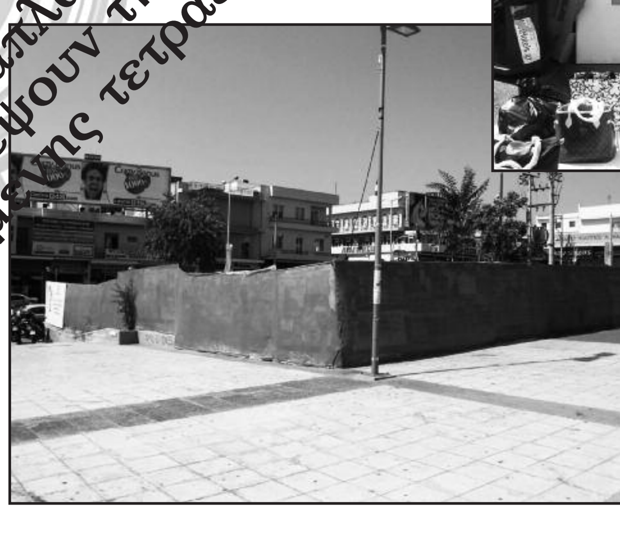
-Η καρδιά της πόλης είναι η καρδιά των ανθρώπων της κι όχι η αγορά. Την άποψη ότι «καρδιά της πόλης είναι η αγορά της» ας την κρατήσει ο δεξιός νεοφιλελεύθερος εσμός για τον εαυτό του.

-Αντίσταση στην κρίση δεν είναι να ψωνίζεις από τη γειτονιά σου αλλά να πετάξεις τα «ψώνια» επιτέλους έξω από τη γειτονιά σου και να πάρεις τη μοίρα της στα δικά σου χέρια.

Πόσα καραγκιοζιλίκια χρειάζονται για να διασκεδάσει κανείς το κραυγαλέο; Οτι δηλαδή το πρόβλημα του Αιγάλεω είναι ο καπιταλισμός και η θεσμισμένη εξουσία της πόλης...

φωτογραφίες από την πλ. Εσταυρωμένου (σταθμός Μετρό Αιγάλεω) όπου οι λαμαρίνες του εργοτάξιου αρχαιολογικών ανασκαφών της ΜΕΤΡΟ Α.Ε. καλύφθηκαν με προεκλογικά δίχτυα “διαμαρτυρίας” της δημοτικής αρχής...

η μιζέρια των ελεύθερων ζωντανών και ξαναμμένων αρσενικών...

Λίγες βδομάδες πριν, η κρατική τηλεόραση αναμετέδωσε ντοκυμαντέρ σχετικό με τη ζωή του ζωγράφου Κ. Τσόκλη. Στο εν λόγω ντοκυμαντέρ, ο Τσόκλης εμφανίζεται να λέει:

«Δεν καταλαβαίνω γιατί ο βιαστής είναι πιο κακός από την κοπέλα που προκαλεί. Τη βία τη ζητά η ίδια. Ποιος είναι αλήθεια ο πιο ζωντανός άνθρωπος; Ο γέρο-ηλίθιος που κάθεται στο σπίτι του και δεν έχει κανένα ερωτισμό μέσα του ή εκείνος ο οποίος ρισκάροντας την ζωή του και την ελευθερία του επιτίθεται σε ένα πλάσμα σεξουαλικό; Και δεν είναι ωραίο πράγμα στο κάτω κάτω βρε παιδί μου η επίθεση; Είναι αναρχικές αυτές οι σκέψεις, το ξέρω, αλλά δεν είναι φυσικές;»

Καταρχήν από πότε ζωντανός άνθρωπος είναι αυτός που επιτίθεται σε ένα άλλο πλάσμα σεξουαλικά και μάλιστα βάση ποιάς άθλιας αμάθειας μπορεί αυτό να ονομάζεται αναρχική σκέψη; Θα δεχόταν ο κάθε Τσόκλης να τον βιάσει κάποιος, αυτόν ή την "χαριτωμένη" του κορούλα, ως επιβεβαίωση της "ζωντάνιας" και της "ελευθερίας" του; Οχι! Αλλά στο "πάνθεον" των "καλλιτεχνών" όλα επιτρέπονται, ακόμη και επικίνδυνες ασυναρτησίες. Εκ του ασφαλούς βέβαια. Ολα ισχύουν όταν αφορούν άλλους, ή για την ακρίβεια άλλες, γυναίκες- αντικείμενα στο δρόμο, στο πεζοδρόμιο, στη δουλειά, στις κρεβατοκάμαρες. Και όλες αυτές οι γυναίκες- αντικείμενα πρέπει να πάρουν το μήνυμα: να ξέρουν ότι ανήκουν στα ριψοκίνδυνα και ζωντανά αρσενικά...!

Και επειδή αυτό το είδος αρσενικών κυριαρχεί σε όλη την επικράτεια, δεν θα μπορούσε να λείπει από το Αιγάλεω.

Με διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά, στη βάση της ίδιας, ωστόσο, χυδαίας πατριαρχικής αντίληψης, οι A.D.F. -χιπ χοπ συγκρότημα από το Αιγάλεω- λένε σε ένα τραγούδι τους με τίτλο «Απλά μια ξεπέτα»: *«θέλω να σε βιάσω και ας πάω φυλακή, δεν με νοιάζει τίποτα γιατί έχω ανάψει πολύ»*.

Θα μπορούσαμε να σταθούμε και πάλι σε κείνη την "θαυμάσια" εξέλιξη του στίχου (σύμφωνα πάντα με το πνεύμα του ίδιου του στίχου) όπου ο φυλακισμένος πια θύτης βιάζεται στην φυλακή από άλλους ξαναμμένους με την πάρτη του φυλακισμένους για να μεταγγιστεί έτσι ένα πνεύμα "αυτορρύθμισης" χάριν της λαϊκής "δικαιοσύνης"... Και μπορεί οι ADF να αναπαράγουν τις ασκήσεις τσογλανιάς που ξεπατικώνουν από τα βίντεο στις γειτονιές της Νέας Υόρκης αλλά στο βαθμό που θα τις βγάλουν στο δρόμο ας μην κάνουν τους ανήξερους όταν το μήνυμα που στέλνουν στις γυναίκες-αντικείμενα επιστρέψει στα μούτρα τους με πάταγο...

** Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στο blog της κατάληψης. Βάσει αυτού εξελίχθηκε διάλογος με τους A.D.F. ο οποίος βρίσκεται εδώ: http://sinialo.espivblogs.net/?p=584*

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΛΣΟΣ...

Πρόσφατα αποφασίστηκε να δοθεί το πρώην αναψυκτήριο «ΠΑΤΙΝΑΖ» προς εκμετάλλευση σε ιδιώτη, καθώς η λειτουργία του από το δήμο κρίθηκε πως θα ήταν οικονομικά ασύμφορη. Μέχρι στιγμής έχουν πραγματοποιηθεί 2 πλειοδοτικοί διαγωνισμοί (27/8 & 4/9) από τους οποίους δεν έχει προκύψει νικητής. Στους όρους του διαγωνισμού προβλέπεται η εκμίσθωση του πρώην αναψυκτηρίου και του περιβάλλοντος αυτού χώρου ποδηλασίας και skate, έκτασης 746 τ.μ., για 6 έτη με ελάχιστο ύψος ενοικίου τα 1.500 ευρώ, σ' επενδυτή με προηγούμενη εμπειρία στον κλάδο μαζικής εστίασης και εστιατορίων.

Εν τω μεταξύ, δεν έχει υπάρξει κινητικότητα σχετικά με τη μερίδα του λέοντος των 33 στρεμμάτων του Μπαρουτάδικου που ανήκουν στην ΚΕΔ. Η εκποίησή τους (πιθανότατα μέσω sales & lease-back, δηλαδή μακροχρόνιας εκμίσθωσης έως και 99 ετών) σε ιδιώτες επενδυτές είχε αποφασιστεί επί ΝΔ κι επιβεβαιώθηκε επί ΠΑΣΟΚ, μαζί με άλλες εκτάσεις και κτίρια του δημοσίου. Τοπικός, κεντρικός τύπος κι επενδυτικές ιστοσελίδες έχουν ασχοληθεί κατά καιρούς με το ζήτημα των «φιλέτων», όπως χυδαία τα αποκαλούν, του Μπαρουτάδικου και της πώλησής τους. Δεδομένου πως για άλλες εκτάσεις της ΚΕΔ γίνονται ήδη διαπραγματεύσεις με επενδυτικούς ομίλους αποτελεί θέμα χρόνου να μας απασχολήσει πιο σοβαρά.

Πάντως, ένα τμήμα 33 στρεμμάτων (φιλετάκι;) έχει «αποκτηθεί από την ΚΕΔ», σύμφωνα με προεκλογικό φυλλάδιο του υπ. δημάρχου Δ. Καλογερόπουλου. Η κίνηση αυτή ίσως σχετίζεται με την πρόσφατη έγκριση από το δημοτικό συμβούλιο του business plan- "Επιχειρηματικού Σχεδίου Λειτουργίας Αλσους Αιγάλεω" και τα ακαλαίσθητα σχέδια αξιοποίησης (αποστείρωσης & εμπορευματοποίησης) που είχε φανερώσει ο ίδιος στον τοπικό τύπο σε φετινή κοπή πρωτοχρονιάτικης πίτας.

Ας έχουν κατά νου τα δημαρχιακά κι επενδυτικά αρπακτικά πως όσο ακονίζουν τα δόντια τους για το φιλέτο της δημόσιας γης, η τοπική κοινωνία σφίγγει τις γροθιές της για να τους τα σπάσει.

συγκέντρωση αλληλεγγύης στους μετανάστες
& ανοιχτή συνέλευση στην πλ. Εσταυρωμένου

Εδώ και πολλούς μήνες, σχεδόν καθημερινά και κυρίως τις απογευματινές ώρες λειτουργίας των καταστημάτων, στην πλ. Εσταυρωμένου (Μετρό Αιγάλεω) εκτυλίσσεται ένα ιδιότυπο ανθρωποκυνηγητό απέναντι στους μετανάστες μικροπωλητές που απλώνουν τις πραμάτειες τους στην έξοδο του Μετρό. Μπάτσοι, φασίστες, αγανακτισμένοι μαγαζάτορες και κάθε είδους μικρόψυχοι οπλίζονται από τους νόμους και την ανοχή και με την πρώτη ευκαιρία ξεδιπλώνουν τα χυδαία συμπλέγματά τους καταδιώκοντας και χτυπώντας μετανάστες.

Με τις συνέπειες της κρίσης να βαθαίνουν ολοένα και περισσότερο μέσα στον κοινωνικό ιστό, το κράτος όχι μόνο δεν είναι πια σε θέση να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, αυτές που προκύπτουν από τους όρους του κοινωνικού συμβολαίου, αλλά επιπλέον ψαλιδίζει τους προϋπολογισμούς των δημοσίων υπηρεσιών, κάνει κομμάτια ό,τι μπορούσε να εγγυάται τουλάχιστον την επιβίωση - αφού δεν κατάφερνει να επιτρέπει στον καθένα να ζει μια πραγματική ζωή. Κι όλ' αυτά στο όνομα μιας τεράστιας απάτης που λέγεται δημόσιο χρέος.Η μοναδική αρμοδιότητα που του έχει απομείνει είναι η αστυνομική καταστολή. Η μοναδική δικλείδα ασφαλείας του είναι να σπέρνει το φόβο και την απελπισία.

Κι αυτή η απελπισία οδηγεί σε απόγνωση. Δρομολογείται ένα καθεστώς κοινωνικού κανιβαλισμού όπου η εξατομίκευση διεκδικεί την πιο βίαιη και αιματηρή της κοινωνική έκφραση.

Με πρόσχημα την παρεπόμενη «εγκληματικότητα» η αστυνομία βρίσκεται παντού. Ομως, είναι πασιφανές ότι δεν μπορούν αυτοί που δημιουργούν το πρόβλημα να αναλαμβάνουν και την επίλυσή του. Είναι πασιφανές ότι η αστυνομία βρίσκεται στους δρόμους μόνο και μόνο για να καταστείλει ό,τι περισσεύει από την κοινωνική συναίνεση. Στο πλευρό της τάσσεται όλος ο συρφετός απάνθρωπων: φασίστες, παρακρατικοί, "αγανακτισμένοι" πολίτες...

Μέσα σε αυτή την κατάσταση οι μετανάστες αποτελούν τον εύκολο στόχο. Είναι φυσικό ο κανιβαλισμός να διατρέχει ακόμη και τις μεταξύ τους σχέσεις αλλά αυτό που αδιαμφισβήτητα κυριαρχεί πάνω τους είναι η βαρβαρότητα των μπάτσων, η ρατσιστική επιθετικότητα των μικροαστών και ο φασισμός των ελληνόψυχων.

Ακριβώς μέσα σε αυτή την κατάσταση λοιπόν η έμπρακτη αλληλεγγύη στους μετανάστες αποκτά ένα κεντρικό νόημα για την αντίσταση ενάντια στην κρατική καταστολή, ένα ανάχωμα στην κοινωνική νομιμοποίηση του κανιβαλισμού, ένα οδυνηρό χτύπημα στον εθνικό κορμό, ένα προπύργιο ανθρωπινότητας στη μάχη ενάντια στην εξουσία.

Καλέσαμε -με αφίσα που κολλήθηκε στο Αιγάλεω και κείμενο (στα ελληνικά, αγγλικά και γαλλικά) που μοιράστηκε στην περιοχή- συγκέντρωση αλληλεγγύης και ανοιχτή συνέλευση στην πλ. Εσταυρωμένου, την Παρασκευή 24/09.

Ενα πρώτο μήνυμα στάλθηκε στους πολλαπλούς παραλήπτες. Από την κεντρική πλατεία της πόλης δηλώθηκε, για μια ακόμη φορά, η ανυποχώρητη αλληλεγγύη στους μετανάστες και τις μετανάστριες απέναντι στην αντιμεταναστευτική πολιτική του κράτους (που "παρακολούθησε" την εκδήλωση με ποικίλους θεματοφύλακες της, ένστολους και μη), απέναντι στα ελληνόψυχα παράσιτα (που ήρθαν να "κόψουν φάτσες" αλλά τελικά κατάφεραν το αντίστροφο), απέναντι στην μικροαστική επιθετικότητα των εμπόρων (που έτσι κι αλλιώς "αόρατοι" κρύβονται πάντα πίσω από μια θρασύδειλη διακριτικότητα).

Γνωρίζαμε ότι στο Αιγάλεω, όπως και αλλού ως απότοκο μιας ανύπαρκτης παράδοσης, η ανοιχτή συνέλευση είναι μια παντελώς άγνωστη διαδικασία. Ετσι, οι προσδοκίες μας ήταν μετρημένες και για την ακρίβεια εστιασμένες στο να δημιουργηθεί ένα πρώτο ενέχυρο συλλογικής πολιτικής υποδομής. Οχι μόνο εν όψει -και στον αντίποδα- του επερχόμενου εκλογικού πανηγυριού αλλά προς την κατεύθυνση της δημιουργίας μιας παράδοσης αυτοοργάνωσης στην περιοχή. Ο δημόσιος χαρακτήρας της πλατείας Εσταυρωμένου εκτράπηκε από την συνηθισμένη του χρήση και έγινε ένας χώρος συνάντησης και ανταλλαγής απόψεων πάνω σε ένα ζήτημα που αφορά την περιοχή και πρέπει, κατά την άποψή μας αδιαμφισβήτητα, να την ενδιαφέρει.

Η υπόθεση των μεταναστών έχει πολλαπλές προεκτάσεις, έχει αποκτήσει κεντρικό χαρακτήρα στην κρατική αλλά και διεθνή πολιτική σκηνή, κατέχει εξέχουσα θέση στη σφαίρα της καθημερινής μας εμπειρίας και λειτουργεί ως δοκιμαστικός σωλήνας για τις κατευθύνσεις της καταστολής και του κοινωνικού ελέγχου σύνολης της ελληνικής κοινωνίας. Στην συνέλευση ακούστηκαν αρκετές απόψεις βασισμένες στην εμπειρία συντρόφων/ισσών από διάφορες περιοχές, τέθηκαν ερωτηματικά, ανταλλάχθηκαν δεδομένα σε επίπεδο μεταναστευτικής κινητικότητας και σύνθεσης στο μητροπολιτικό πεδίο, εκτιμήσεις για τις καταβολές των κυρίαρχων ρατσιστικών συμπεριφορών και προβληματισμοί πάνω στην στρατηγική που πρέπει να ακολουθηθεί σχετικά με την υπόθεση.

Ήταν μια καλή αρχή και έπεται μια εξίσου καλή συνέχεια...

από την εκπαίδευση της χειραγώγησης στην παιδεία της χειραφέτησης

“Το εκπαιδευτικό/ σχολικό σύστημα παράγει εκπαιδευτικές ανισότητες, οι οποίες αναπαράγουν και εντείνουν τον κοινωνικό αποκλεισμό. Πρόκειται για μια βιομηχανία, η οποία γεννά υπέρμετρες φροντιστηριακές ανάγκες καταδικάζοντας μ’ αυτόν τον τρόπο τους μη έχοντες σε περιορισμένη πρόσβαση στα εκπαιδευτικά προϊόντα της, με αποτέλεσμα η εκπαιδευτική κινητικότητα να παρατηρείται μόνο όπου πληρείται το κοινωνικό, οικονομικό και πολιτισμικό στερεότυπο.

Το πεδίο της γνώσης είναι χειραγωγημένο στα πλαίσια του εκπαιδευτικού συστήματος, ενώ ο σεβασμός στη σωματική και πνευματική έκφραση και επιθυμία του παιδιού απαξιώνεται καθολικά. Η μετάδοση των γνώσεων επιχειρείται μέσα από εξουσιαστικές σχέσεις (δάσκαλος - μαθητής) και διαδικασίες πίεσης (ποινολόγιο, απουσίες, υπέρογκη ύλη) που απομακρύνουν τον καθένα, από την ενασχόληση και καλλιέργειά του με αντικείμενα γνώσης και δραστηριότητες προσωπικής του επιλογής.

Με μια συλλογική απόπειρα απεγκλωβισμού της γνώσης απ’ το σχολείο επιχειρούμε να ανταλλάξουμε τις γνώσεις μας, χωρίς να αναγνωρίζουμε σ’ αυτές καμία έννοια στατικότητας, κατοχής και ιδιοκτησίας. Πολεμούμε το θεσμό του σχολείου και της εκπαίδευσης καθώς και τις κοινωνικές σχέσεις εξουσίας και χρηματικής διαμεσολάβησης, που οι θεσμοί αυτοί αναπαράγουν, καταργώντας το ρόλο του δασκάλου ως καθοδηγητή αφού δεν αναγνωρίζουμε σ’ αυτόν καμία αυθεντία. Στους μαθητές δεν βλέπουμε παθητικούς αποδέκτες της διδασκαλίας, αλλά αυτόνομους δράστες των αποφάσεων και των επιθυμιών τους και συνδιαμορφωτές της διδακτικής διαδικασίας.

Πραγματοποιούμε στην κατάληψή μας:
- Ενισχυτική διδασκαλία σε θεωρητικά και θετικά μαθήματα
- Ενισχυτικά μαθήματα σε παιδιά δημοτικού
- Μαθήματα αγγλικών
- Μαθήματα κιθάρας
- Μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες

Τα μαθήματα απευθύνονται και σε ενήλικες...”

Μοιράζοντας το παραπάνω κείμενο, καλέσαμε σε εκδήλωση - συζήτηση για τη συνδιαμόρφωση και τη συμμετοχή στα μαθήματα, την Κυριακή 17/10 στις 18:00, στο χώρο της κατάληψης.

Στην εκδήλωση αυτή συμμετείχαν αρκετοί μαθητές από την περιοχή αλλά και άνθρωποι από γειτονικά στέκια που εργάζονται στο χώρο της εκπαίδευσης που προσφέρθηκαν να συνδράμουν στην πραγματοποίηση αυτών των μαθημάτων. Στην κουβέντα που έγινε ανταλλάξαμε απόψεις γύρω από τα εκπαιδευτικά ζητήματα και την πρότασή μας για τα μαθήματα αυτά. Ζητήματα όπως το αν είναι δυνατή η μάχη στα περιεχόμενα με δεδομένη τη πιεστική διαμεσολάβηση της διδακτέας ύλης καθώς επίσης και το κατά πόσο είναι εφικτή η καταστροφή των ρόλων δασκάλου-μαθητή απασχόλησαν πολύ τη κουβέντα, πυροδοτώντας το ξεδίπλωμα αξιόλογων απόψεων που λειτούργησαν βοηθητικά για το εγχείρημα αυτό.

Σε μια προσπάθεια ανεύρεσης ρεαλιστικών απαντήσεων στη κρίση αλλά και στο δικαίωμα όλων να ανταποκριθούν στις σχολικές απαιτήσεις χωρίς να προϋποθέτεται το οικονομικό τους ξεζούμισμα, θεωρούμε πως αξίζει να πειραματιστούμε προς τέτοιες κατευθύνσεις.

Τα μαθήματα που πραγματοποιούνται ήδη στην κατάληψη μας είναι:

- θεωρητικά και θετικά μαθήματα σε μαθητές γυμνασίου/ λυκείου
- μαθήματα σε παιδιά δημοτικού
- μαθήματα αγγλικών
- μαθήματα γαλλικών
- μαθήματα γερμανικών
- μαθήματα κιθάρας
- μαθήματα ελληνικής γλώσσας σε μετανάστες

Κάθε Τετάρτη, 18:00 - 20:00, η ομάδα για την αυτομόρφωση βρίσκεται στην κατάληψη προκειμένου να συνδιαμορφώσει και να οργανώσει τις συμμετοχές και το πρόγραμμα των μαθημάτων.

"-Ιδού, Μεγαλειότατε, ο στρατός σας, εις τον οποίον και μόνον πρέπει να στηρίζεσθε."

(Η παραπάνω φράση, ειπώθηκε από τον Ιωάννη Μεταξά απευθυνόμενος στον Γεώργιο Γκλύξμπουργκ σε μια από τις δεκάδες παρελάσεις μαθητών- φαλαγγιτών που οργάνωσε η 4η Αυγούστου στο Παναθηναϊκό Στάδιο)

Οι παρελάσεις των σχολείων καθιερώθηκαν επίσημα από τον Ιωάννη Μεταξά το 1936, σε μίμηση των τελετών που διοργάνωνε το ναζιστικό καθεστώς στην Γερμανία και το φασιστικό καθεστώς της Ιταλίας. Η στρατιωτικοποίηση των νέων, ακόμα και των εξάχρονων παιδιών, εντασσόταν στα πλαίσια καλλιέργειας ψυχολογίας μαζικής πειθαρχίας στην νέα γενιά.

Μέσω του υποχρεωτικού αυτού βιώματος
με τη "ζύγιση" και τη "στοίχιση", με την "κεφαλή δεξιά",
με την απόδοση τιμών στον υπουργό, στο νομάρχη ή στο δεσπότη
με την επιλογή των καλύτερων για τις τιμητικές θέσεις (άρτια εμφάνιση, παράστημα και ήθος)
εδραιώνονταν στις συνειδήσεις της νεολαίας, από μικρή ηλικία, ως δεδομένα, χαρακτηριστικά που, αν λάβουμε υπόψη μας και την προέλευση του θεσμού, είναι τελικά απαραίτητα ώστε να προετοιμάσουν μια μάζα να πέσει τρέχοντας με δύναμη και υπερηφάνεια πάνω στον θάνατο…

…σκοτώνοντας ή πεθαίνοντας.

Χαρακτηριστικά της **προγονοπληξίας**, του **μιλιταρισμού** και της **λατρείας του θανάτου**.

Τι δουλειά έχει λοιπόν ένας τέτοιος θεσμός στα σχολεία του σήμερα;

Προαιρετική τόσο όσο κι ο εκκλησιασμός, η παρέλαση υπενθυμίζει ότι η δημοκρατία δεν είναι καθόλου ασύμβατη με ολοκληρωτικές πρακτικές και ο φασισμός είναι απλά η δικλείδα ασφαλείας όταν τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα για την καθεστηκυία τάξη.

Οι μαθητές 2 φορές τον χρόνο αναγκάζονται απ' το ελληνικό κράτος να παρελαύνουν. Οσοι αρνηθούν… τιμωρούνται.

Αν αρνηθούν… έτσι κι αλλιώς η 28η είναι απ' τις πλέον γνωστές εθνικές επετείους που προέκυψαν από ένα "όχι". Ενα "όχι" που έφερε τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο στο εσωτερικό της Ελλάδας υμνώντας το εθνικό και πατριωτικό καθήκον απέναντι στους γερμανούς και ιταλούς φασίστες και κρύβοντας αρχικά τις κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες που διέπανε το εσωτερικό της χώρας.

Οι κάποιοι διωγμοί που ήδη ξεκίνησαν απ' τον μεσοπόλεμο, η μεγάλη συσπείρωση γύρω απ' τον ΕΑΜ και τις κομμουνιστικές οργανώσεις αντίστασης (εθνική ονομάστηκε πολύ αργότερα) και το τελικό ξέσπασμα του εμφυλίου προς το τέλος του πολέμου, δείχνουν πως μια μεγάλη μερίδα κόσμου δεν έδινε την ζωή του στην μάχη παρακινούμενος από «εθνικό καθήκον» αλλά από το όραμα μιας άλλης πιο δίκαιης και ελεύθερης κοινωνίας. Αυτή η «λεπτομέρεια» αποκρύβεται συχνά απ' την "εθνική παιδεία" και φτάνει σε σημείο να αποσιωπά εντελώς την ύπαρξη των γερμανοτσολιάδων, δοσίλογων συνεργατών με τους γερμανούς οι οποίοι όχι απλά δεν τιμωρήθηκαν αλλά υποστηρίχθηκαν στο λυσσαλέο κυνήγι αντιστασιακών και ανταμείφθηκαν με θέσεις εξουσίας στο μεταπολεμικό κράτος... Την ίδια ώρα που άλλοι εξορίζονταν και φυλακίζονταν.

Σήμερα, λοιπόν, που ζητούνται θυσίες για το "εθνικό" ξεπέρασμα της κρίσης, την ίδια ώρα που οι μαθητές παρελαύνουν με ψηλά το κεφάλι, οι γονείς απολύονται ή δέχονται με σκυμμένο το κεφάλι την αυξανόμενη οικονομική πίεση της επιβίωσης, το ιδεώδες ενός έθνους με κοινά συμφέροντα έχει διαρρηχτεί.

Οπως και τότε η αντίσταση και η αλληλεγγύη δεν αφορά το σύνολο της κοινωνίας.

Οι αρνήσεις δεν χωράνε σε εθνικά καλούπια. Συναντιούνται στους δρόμους χωρίς το συντεταγμένο βήμα της παρέλασης μακριά από επίσημους και εμβατήρια.

Δεν θα φορέσουμε τη « στολή» της πειθαρχίας και της υποταγής ούτε στην παρέλαση, ούτε πουθενά.

για τα ψυγεία αττικής

Τον Ιούνη του 2009 κινδύνεψε η ζωή 4 εργαζομένων από διαρροή αμμωνίας στις εγκαταστάσεις της επιχείρησης κατάψυξης τροφίμων με την επωνυμία «Ψυγεία Αττικής» που βρίσκεται στο Ρέντη, επί της οδού Θεσσαλονίκης 3-5, ακριβώς πίσω από τις εργατικές πολυκατοικίες επί της Θηβών. Αμέσως μετά η Νομαρχία Πειραιά «σφράγισε» την επιχείρηση. Στις εγκαταστάσεις της εταιρείας «Ψυγεία Αττικής» βρίσκονταν δεκάδες εμπορικές επιχειρήσεις κατεψυγμένων προϊόντων που νοίκιαζαν τους αποθηκευτικούς της χώρους για την ψύξη τροφίμων. Υπολογίζεται ότι δούλευαν στο τεράστιο κτίριο κοντά 800 εργαζόμενοι κυρίως μετανάστες υπό άγνωστες συνθήκες και σχέσεις εργασίας. Το προσωπικό της ιδιοκτήτριας εταιρείας του κτιρίου ήταν περίπου 40 εργαζόμενοι, ενώ ως ιδιοκτήτης εμφανιζόταν η οικογένεια Βαμβακόπουλου.

Με δεδομένη αυτή την «οικονομική καταστροφή» και τις επιπλέον επιπτώσεις από την τρέχουσα κρίση, η οικογένεια Βαμβακόπουλου προχώρησε στο κλείσιμο της επιχείρησης μέσα στο καλοκαίρι του 2010. Οι εμπορικές επιχειρήσεις που φιλοξενούνταν μεταφέρθηκαν σε άλλες εγκαταστάσεις στον Ασπρόπυργο και αλλού και, όπως ήταν φυσικό, αρκετοί από τους εργαζόμενους ακολούθησαν.

Με δεδομένο όμως ότι πολλοί από αυτούς που απολύθηκαν είχαν επιλέξει ως τόπο διαμονής τους τις εργατικές πολυκατοικίες δίπλα στα «ψυγεία», προβλήθηκε στην συγκεκριμένη περιοχή ένα συγχρονισμένο φαινόμενο απελπισίας και απόγνωσης. Πολλά μαγαζιά έκλεισαν σε ένα ντόμινο δυσμενών εξελίξεων και το -ήδη εν πολλοίς βεβαρημένο- τοπίο εμφανίζει την χαρακτηριστική παρακμή των ημερών μας. Πρόκειται για άλλον ένα θύλακα κοινωνικών σχέσεων που έρχονται από το μέλλον.

“Οι χώροι είναι εικόνα των κοινοτήτων και, αν ο χώρος είναι ανυπόφορος, η κοινότητα γίνεται ανυπόφορη…”
Ρέντσο Πιάνο (Αρχιτέκτονας, σχεδιαστής του Κέντρου Πομπιντού)

Γιατί μπορεί, συνήθως, οι μαζικές απολύσεις που λαμβάνουν χώρα ταυτόχρονα σε μια επιχείρηση να διαχέουν τις συνέπειές τους φυγόκεντρα σε διαφορετικούς τόπους της μητρόπολης αλλά τα πράγματα είναι διαφορετικά όταν ένας εργασιακός χώρος διαπλέκεται χωροταξικά με ένα «γκέτο» εργατικής κατοικίας.

Ποια δυνατότητα της γενικευμένης απελπισίας θα γίνει πραγματικότητα και πώς θα αποτυπωθεί στο τοπίο; Μένει εν πρώτοις λοιπόν να απαντηθεί το ερώτημα του Loïc Wacquant , (Σχεδιάζοντας την αστική απομόνωση στον εικοστό- πρώτο αιώνα):

«Μήπως αυτά τα εξαθλιωμένα και στιγματισμένα εδάφη της εργατικής τάξης εξελίσσονται έτσι που να γίνονται γκέτο ή σαν γκέτο; Εχοντας σφυρηλατήσει μια ενδελεχή περιγραφή του τι είναι γκέτο, μπορούμε να παράσχουμε μια ενδελεχή απάντηση. Αν δεν είχαμε ξεκαθαρίσει εννοιολογικά τι εννοούμε με τον όρο, η ερώτηση θα ήταν είτε κενή νοήματος ή ανεπίλυτη. Ανάλογα, αν επιμείνετε στην αδιαμόρφωτη ακόμη παραδοσιακή έννοια που κυριαρχεί σαν ρεύμα στην καθημερινή ζωή, στα μέσα, και σε μεγάλους τομείς της έρευνας, στην θολή και μονίμως μεταστρεφόμενη συνηθισμένη σύλληψη του γκέτο σαν μια «κακή γειτονιά», ή μια απομονωμένη, φτωχή, βίαιη, ή ερειπωμένη περιοχή στην οποία θα προτιμούσατε να μην πάτε ή να ζήσετε, τότε μπορείτε να βρείτε γκέτο σχεδόν παντού. Και τα γκέτο εξαφανίζονται τόσο γρήγορα όσο εμφανίζονται, εξαρτώμενα από ένα πλήθος συγκυριακών παραγόντων όπως τις τάσεις του εγκλήματος και τα ποσοστά ανεργίας!»

λίγα λόγια για τις τοπικές εκλογές

Το ότι οι τοπικές εκλογές του Νοέμβρη γίνονται μέσα στη δίνη της κρίσης αποτελεί και την καταλυτική τους ιδιοτυπία. Κι αυτό γιατί πρόκειται για ένα πολιτικό γεγονός που εξελίσσεται την εποχή μιας μεγάλης συστημικής κρίσης και παρεπόμενα όχι μόνο μιας κρίσης του πολιτικού συστήματος αλλά μιας κρίσης του τρόπου με τον οποίο η κοινωνία αντιλαμβάνεται την έννοια της ίδιας της πολιτικής. Συμβαίνουν πολλά ταυτόχρονα. Ενα χαρακτηριστικό αυτής της κρίσης είναι το πετσόκομμα του δημόσιου τομέα και συνακόλουθα το ξεθεμελίωμα των πελατειακών σχέσεων, δηλαδή των σχέσεων εκείνων που αποτελούσαν τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούσε το εκλογικό σύστημα από καταβολής του ελληνικού κράτους. Μετά το 1989 και την πτώση του ανατολικού μπλοκ μιλούσαμε για το τέλος των ιδεολογικών διαχωρισμών μεταξύ αριστεράς και δεξιάς -τόσο αλλού όσο και στην Ελλάδα. Θα θυμόμαστε εκείνη την εποχή την διάλυση της ΚΝΕ, τη δημιουργία του Συνασπισμού, την συγκυβέρνηση Συνασπισμού και Νέας Δημοκρατίας(!). Μετά από αυτό, εκλογές για την ελληνική κοινωνία (είτε τοπικές είτε εθνικές) σήμαιναν αποκλειστικά και μόνο το ρουσφέτι, το νεποτισμό και τίποτε άλλο. Και σαν λογική συνέπεια, αφαιρώντας στις μέρες μας και την ικανότητα των παραδοσιακών εκλογικών δομών να εξυπηρετήσουν πλέον την εκλογική τους πελατεία, δεν μένει τίποτε άλλο πέρα από κρίση του ίδιου του συστήματος αντιπροσώπευσης. Σε αυτή τη βάση οι εκλογές ή δεν έχουν νόημα ή αλλάζει το νόημά τους. Κάθε μια από τις παραπάνω περιπτώσεις αποτελεί και μια κομβική διαφορετική επιλογή για τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό.

Ας πάρουμε την πρώτη περίπτωση όπου το "εκλογικό σώμα" απαξιώνει παντελώς τις εκλογές κι ας παρακολουθήσουμε (στο βαθμό που δεν αποτελεί μια συνειδητή πολιτική θέση) τη βάση της λογικής της. Είναι γεγονός ότι η εξατομίκευση αποτελεί κυρίαρχη κοινωνική αξία μέσα στον καπιταλισμό. Το «Ατομο» αντί να σημαίνει αναγνώριση του προσώπου και της μοναδικότητάς του και ταυτόχρονα έναν κρίκο στην αλυσίδα της αδιαμφισβήτητης συλλογικής κοινωνικής πραγμάτωσης, έχει διαχωριστεί από τους Αλλους με γνώμονα τον ναρκισσισμό και την εγωμανία ως προϋποτιθέμενα ενός συστήματος που λανσάρει την κοινωνική αναγνώριση ως συσσώρευση ιδιοκτησίας και αναρρίχηση στην εξουσία. Ο ανταγωνισμός στην καθημερινή ζωή, η λογική τού "θάνατός σου η ζωή μου", το βόλεμα και η χαμαιλεοντική ευελιξία ως κοινωνικές αρετές σε κάθε βαθμίδα της κοινωνικοποίησης, έχουν υπονομεύσει αργά και σταθερά κάθε συλλογικό ιστό και έχουν διαλύσει την κοινωνική συνοχή. Σε αυτή τη διαδικασία η κυριαρχία δεν θα πετύχαινε τίποτε αν δεν υπήρχε και η συνεισφορά του "ανταγωνιστικού κινήματος". Η "Αριστερά των αγώνων, της λαοκρατίας και του σοσιαλισμού" ποτέ δεν έθεσε την άμεση αμφισβήτηση των προνομίων και των εξουσιών στη βάση της καθημερινής ζωής, αποδέχτηκε την έννοια της μεταβατικής εξουσίας εμπλεκόμενη ιστορικά σε ένα παιχνίδι θεσμικών διαπλοκών και μετέθετε την έννοια της κοινωνικής απελευθέρωσης σε μια μεσσιανική προοπτική. Πατρίς, Κόμμα (στην επάξια θέση της θρησκείας), Οικογένεια αναπαρήγαγαν το ίδιο στην ουσία κυρίαρχο αξιακό σύστημα στην καθημερινότητα την ίδια στιγμή που σε πολιτικό επίπεδο ξεπουλούσαν μικρούς ή μεγάλους αγώνες, χειραγωγούσαν αντιστάσεις και ποδηγετούσαν κάθε ακηδεμόνευτη κίνηση. Μέσα σε αυτό το ιστορικό πλαίσιο η εξατομίκευση έγινε κυρίαρχος ιδεολογικός πυλώνας στη βάση του οποίου αναπτύχθηκε ένας βαθύς κοινωνικός συντηρητισμός. Κι αυτός ο συντηρητισμός έχει προβληθεί στο κοινωνικό και πολιτικό πεδίο με διάφορους τρόπους. Για παράδειγμα, όλη την περασμένη δεκαετία η έννοια του "κοινωνικού αυτοματισμού" ήρθε να αντιπαρατεθεί στις παραδοσιακές συνδικαλιστικές πρακτικές συνεπικουρώντας τις εισαγγελικές και κατασταλτικές αρχές αλλά και ευθυγραμμιζόμενη με την μηντιακή διαμεσολάβηση. Σε αυτόν τον ιδιότυπο εμφύλιο που προβάλλεται όχι στη βάση ιδεολογικών διαφορών αλλά στη βάση άμεσων υλικών συμφερόντων με τριβές στο επίπεδο της καθημερινής ζωής, τα μέτωπα εναλλάσσονται. Φορτηγατζήδες εναντίον αγροτών την άνοιξη του 2010 και αγρότες εναντίον φορτηγατζήδων το ίδιο φθινόπωρο. Το μόνο σημείο αναφοράς είναι το Ατομο και τα άμεσα συμφέροντά του. Και η μόνη φυσική καπιταλιστική προέκταση αυτής της λογικής -εν μέσω γενικευμένης κρίσης- δεν είναι άλλη από τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Οσο τα υπάρχοντα λιγοστεύουν, τόσο πιο πολύτιμα γίνονται. Είτε προς διεκδίκηση είτε προς υπεράσπιση. Σε αυτή τη μάχη σώμα με σώμα στην καθημερινή ζωή οι τοπικές εκλογές για πολλούς/πολλές δεν έχουν τίποτε να προσφέρουν. Είναι ένα αδιάφορο φόντο της δημόσιας ζωής.

Αν, ωστόσο, πρόκειται να αλλάξει το νόημα των τοπικών εκλογών έχει ενδιαφέρον να δούμε προς ποια κατεύθυνση θα μπορούσε αυτό να συμβεί. Υπάρχει μια παράδοση ψήφου που απλά θα μπορούσε να αλλάξει τα κριτήρια και την κατεύθυνσή της. Ανέκαθεν οι τοπικές εκλογές αποτελούσαν χρονικά ενδιάμεσο πρόκριμα των εθνικών εκλογών. Οι εκλογικοί συνδυασμοί δεν κρίνονταν στη βάση προσώπων και προγραμματικών δηλώσεων αλλά χρεώνονταν τις κεντρικές πολιτικές επιλογές των κομμάτων από τα οποία έπαιρναν το «χρίσμα». Κανείς στην ουσία δεν πίστευε ούτε και πιστεύει στην πολιτική αυτονομία των δημοτικών αρχών και στη δυνατότητά τους να παράξουν έργο πέρα και ενάντια στο συγκεντρωτικό κράτος. Συνακόλουθα, η τοπική ψήφος αποτελούσε (στο βαθμό που δεν απέβλεπε σε κάποιο ρουσφέτι) σε τιμωρία ή επιβεβαίωση της κεντρικής πολιτικής διαχείρισης. Σήμερα, σημείο αναφοράς των πολιτικών εξελίξεων αποτελεί η κρίση και πιο συγκεκριμένα το Μνημόνιο ως οι Δέκα Εντολές της Κενής Καθεστωτικής Διαθήκης. Ετσι, η τοπική ψήφος είναι πολύ πιθανόν να αποτελέσει απόρριψη όλων εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που στηρίζουν (ή που δεν αποστασιοποιούνται με σαφήνεια από) το Μνημόνιο. Η κυριαρχία γνωρίζει την πολιτική βαρύτητα των συνεπειών ενός τέτοιου ενδεχόμενου και θα προσμετρήσει τα αποτελέσματα ως μέτρο κοινωνικής συναίνεσης στις κεντρικές της πολιτικές. Δεν είναι τυχαίο ότι η πολιτική διαχείριση περιγράφει τις επερχόμενες τοπικές εκλογές ως δημοψήφισμα για τα μέτρα κοινωνικής λεηλασίας που εφαρμόζει. Ετσι, οι εκλογές του Νοέμβρη δεν αποτελούν μόνο σημαντικό πολιτικό διακύβευμα για τους κυρίαρχους (στο πλαίσιο του παραδοσιακού τους νοήματος) αλλά και πεδίο αλλαγής πολιτικού παραδείγματος για τους όρους της κοινωνικής συναίνεσης, για τα χαρακτηριστικά του κοινωνικού συμβολαίου.

Δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια στιγμή εμφανίζονται δειλά δειλά στο προσκήνιο εκλογικοί συνδυασμοί που διατυμπανίζουν τη δυνατότητα των Δήμων να μετατραπούν σε προπύργια αντίστασης. Κουρελοειδή πολιτικά σχήματα που αποτελούνται από εξωκοινοβουλετικές μαρξιστικές αιρέσεις, "ανένταχτες" αριστερές περσόνες και άγριες "προπολιτικές" παρέες πρεσβεύουν μια νέα μορφή θεσμικής αμφισβήτησης από τα μέσα. Ενώ αναφέρονται στην αυτοοργάνωση "προσπερνούν" την δομική αντίφαση εν τοις όροις με το αντιπροσωπευτικό σύστημα, για να ενσωματώσουν θεσμικά όλον εκείνο τον αιρετικό πολιτικό λόγο που επιτέθηκε στο καθεστώς τον Δεκέμβρη του 2008. Ακόμη όμως κι έτσι, είναι γεγονός ότι οι νέες ποιότητες των κοινωνικών αντιστάσεων επιβάλουν μια θεσμική διαστολή του καθεστώτος τέτοια που, στο προκείμενο, ρισκάρει τον ουσιαστικό διεμβολισμό της από ανατρεπτικά περιεχόμενα. Τα κουρελοειδή σχήματα μπορεί να διαλυθούν εις τα εξ ων συνετέθησαν αλλά τα περιεχόμενα που εκ των πραγμάτων ανοίχτηκαν κοινωνικά θα αναγνωρίζουν τον εαυτό τους πλέον μόνο στο αυθεντικό τους πρόσωπο: του ανυπότακτου, αδιαμεσολάβητου και ανατρεπτικού δρόμου.

οι εκλογές στο αιγάλεω

Στις τοπικές εκλογές του 2006 στο Αιγάλεω, πίσω από την «συντριπτική νίκη» του Καλογερόπουλου με 17.341 ψήφους (42,02%) -από την πρώτη κιόλας Κυριακή- αξίζει να διαβάσουμε κάποια από τα υπόλοιπα στοιχεία. Από τους εγγεγραμμένους, λοιπόν, 62.063 στους εκλογικούς καταλόγους του Αιγάλεω ψήφισαν 44.272 (συμμετοχή 71,33%) με 3.003 λευκά και άκυρα ψηφοδέλτια. Η απαξίωση, επομένως, των τοπικών εκλογών στο Αιγάλεω ξεπερνάει την «συντριπτική νίκη» του Καλογερόπουλου κατά 3.543 ψήφους. Οι ποιότητες αυτής της απαξίωσης μπορεί να διαφέρουν και να επιδέχονται πολλών (και αντιθετικών) ερμηνειών, αποτελούν, ωστόσο ένα ενέχυρο, όσον αφορά την κρίση του αντιπροσωπευτικού συστήματος και την νομιμοποίησης της τοπικής, στο προκείμενο, εξουσίας. Κι αν το μέγεθος της απαξίωσης ήταν «η πρώτη δύναμη» στις τοπικές εκλογές του 2006 στο Αιγάλεω, τι θα συμβεί στις επερχόμενες εκλογές με την κρίση να έχει επιτείνει την συνολική απαξίωση του πολιτικού συστήματος;

Τα πράγματα, επιπλέον, στο Αιγάλεω έχουν γίνει περισσότερο πολύπλοκα απ' ότι σε γενική κλίμακα. Ο Καλογερόπουλος μπορεί να έχει πάρει το χρίσμα της Ν.Δ. αλλά, ενώ προωθεί το προφίλ του λαϊκού δεξιού στις γειτονιές, ανήκε στο στρατόπεδο της κεντροδεξιάς που εκφράστηκε με την Ντόρα Μπακογιάννη στις τελευταίες ενδοκομματικές διενέξεις. Κι από τη μία μπορεί η άρνηση της Ν.Δ. στο Μνημόνιο να αποτελεί πλεονέκτημα προς άγραν ψήφων εκτός της Ν.Δ, κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι η ενδοκομματική αντιπαλότητα δεν μπορεί να στερήσει εκλογική δύναμη από τον Καλογερόπουλο μέσα από το ίδιο του το κόμμα στο Αιγάλεω. Οι δηλώσεις του (6/10/10) αναπαράγουν την κεντρική γραμμή της Ν.Δ.: «Σε αυτές τις εκλογές η μάχη είναι διακριτή και βαθιά πολιτική. Είναι μάχη υπέρ της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και κατά του ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ, τον οποίο έραψε στα μέτρα της η σημερινή κυβέρνηση. Είναι, όμως, και μάχη κατά του Μνημονίου υποταγής στην Τρόικα. Ενα Μνημόνιο, που έχει βυθίσει τη χώρα σε ύφεση και τους Ελληνες σε βαθιά απόγνωση, αφού αδυνατούν να τα βγάλουν πέρα».

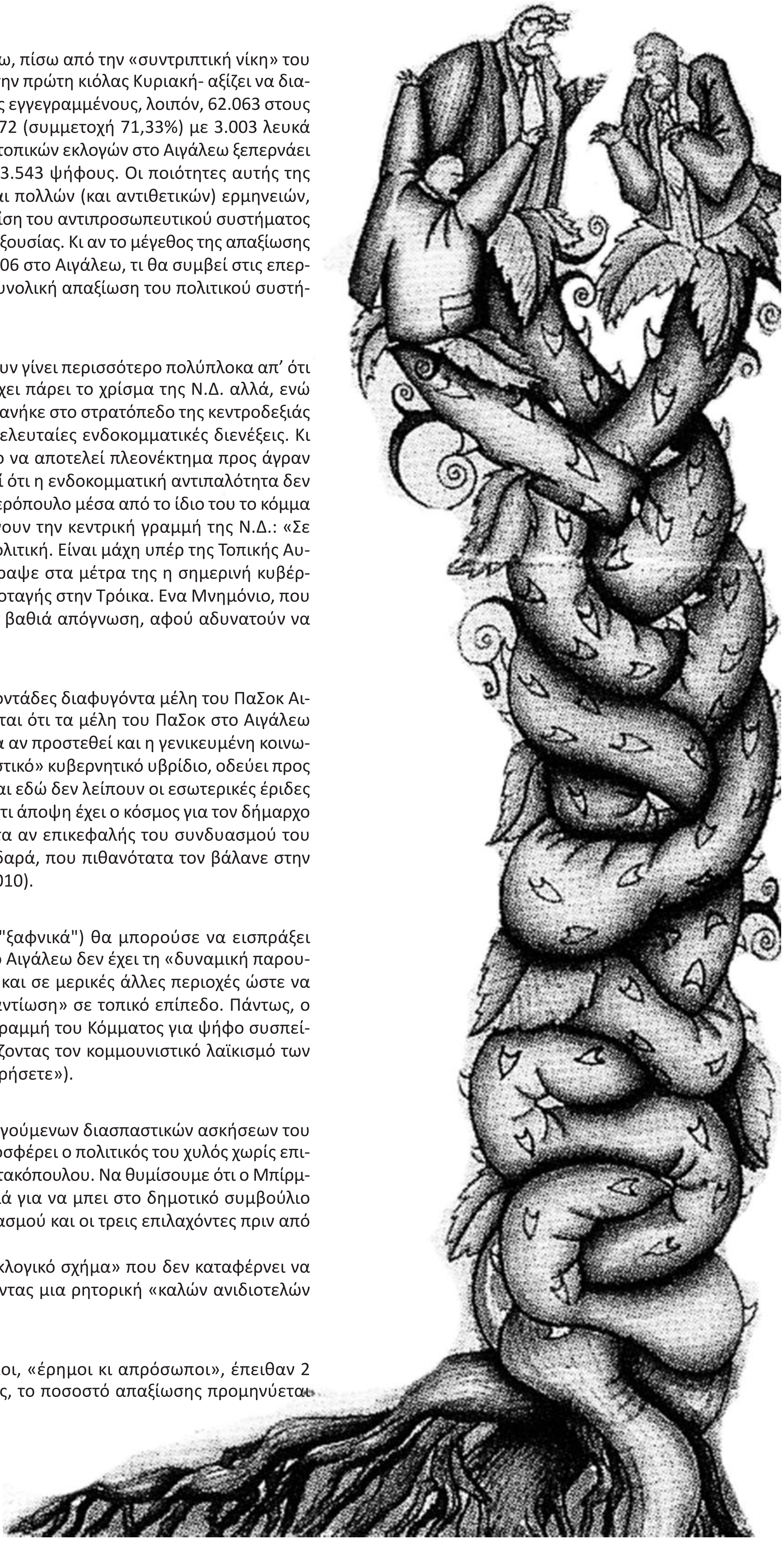
Ο Καρδαράς έχει να αντιμετωπίσει εκατοντάδες διαφυγόντα μέλη του ΠαΣοκ Αιγάλεω μετά την υπογραφή του Μνημονίου (ακούγεται ότι τα μέλη του ΠαΣοκ στο Αιγάλεω αριθμούν πλέον λίγες εκατοντάδες άτομα) στα οποία αν προστεθεί και η γενικευμένη κοινωνική δυσαρέσκεια προς το άθλιο αυτό «μετασοσιαλιστικό» κυβερνητικό υβρίδιο, οδεύει προς καθολική πανωλεθρία. Να σημειωθεί επιπλέον ότι και εδώ δεν λείπουν οι εσωτερικές έριδες μια και το ΠαΣοΚ Αιγάλεω έκανε γκάλοπ με ερώτημα τι άποψη έχει ο κόσμος για τον δήμαρχο Δημ. Καλογερόπουλο, τον Γ. Μυστακόπουλο (άσχετα αν επικεφαλής του συνδυασμού του ΣΥΝ είναι ο Δ. Μπίρμπας) και –φυσικά– τον Χ. Καρδαρά, που πιθανότατα τον βάλανε στην έρευνα για να τον αποδυναμώσουν (Παρόν, 25/4/2010).

Ο Βούλγαρης του ΚΚΕ (που προέκυψε "ξαφνικά") θα μπορούσε να εισπράξει μέρος της κοινωνικής δυσαρέσκειας αλλά το ΚΚΕ στο Αιγάλεω δεν έχει τη «δυναμική παρουσία» που εμφανίζει το Κόμμα τόσο στο κέντρο όσο και σε μερικές άλλες περιοχές ώστε να πείσει για την στοιχειώδη «προγραμματική του εναντίωση» σε τοπικό επίπεδο. Πάντως, ο υποψήφιος του ΚΚΕ επενδύει πιστά στην κεντρική γραμμή του Κόμματος για ψήφο συσπείρωσης- «έκφραση της λαϊκής αγανάκτησης» συνεχίζοντας τον κομμουνιστικό λαϊκισμό των τελευταίων χρόνων («ψηφίστε μας για να τους τιμωρήσετε»).

Ο Μπίρμπας είναι το «θύμα» των διενεργούμενων διασπαστικών ασκήσεων του Συνασπισμού και θα εισπράξει ότι μπορεί να του προσφέρει ο πολιτικός του χυλός χωρίς επιπλέον να έχει το «εκτόπισμα» του απερχόμενου Μυστακόπουλου. Να θυμίσουμε ότι ο Μπίρμπας δεν είχε εκλεγεί (ήταν τέταρτος επιλαχών), αλλά για να μπει στο δημοτικό συμβούλιο παραιτήθηκε ένας δημοτικός σύμβουλος του συνδυασμού και οι τρεις επιλαχόντες πριν από αυτόν!

Υπάρχει βέβαια και ένα καινούργιο «ανατρεπτικό εκλογικό σχήμα» που δεν καταφέρνει να ξεπεράσει τις καταστατικές του αδυναμίες εξαντλώντας μια ρητορική «καλών ανιδιοτελών προθέσεων» και επανα-στατικών εξαγγελιών.

Εν ολίγοις, αν οι 33 τοπικοί αντιπρόσωποι, «έρημοι κι απρόσωποι», έπειθαν 2 στους 3 αιγαλιώτες μέχρι τις προηγούμενες εκλογές, το ποσοστό απαξίωσης προμηνύεται ολέθριο για το Νοέμβρη.

για το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης

Με δεδομένη τη συνθήκη της συστημικής κρίσης και της απαξίωσης της κυρίαρχης πολιτικής το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης έρχεται να αντιμετωπίσει τόσο την υπόθεση της κοινωνικής του προσομοίωσης μέσα στη συγκυρία (για να μην είναι αφαιρετικό και γενικόλογο) όσο και τις προσπάθειες αφομοίωσής του από τις δυνάμεις της πολιτικής διαμεσολάβησης (για να μην γίνει πολιτική μόδα).

Μετά το Δεκέμβρη του 2008 είναι γεγονός ότι η αυτοοργάνωση έχει γίνει καραμέλα στο στόμα διάφορων "ριζοσπαστών" αριστερών σε μια προσπάθεια να πλησιάσουν εκείνες τις (πολλές και υπολογίσιμες πλέον) ανυπότακτες συνειδήσεις που δεν αποδέχονται καμία πειθαρχία σε ιδεολογικές νομοτέλειες και κομματικούς μηχανισμούς. Στο πλαίσιο αυτής της ψευτοεπαναστατικής ρητορείας, μπορεί ένας κομματικός μηχανισμός να επικαλείται την αυτοοργάνωση σε κοινωνικό επίπεδο (έξω από το Κόμμα) χωρίς να αμφισβητεί ούτε στο ελάχιστο την αναγκαιότητα της πειθαρχίας στην κομματική ιεραρχία, των ψηφοφοριών στις διαδικασίες του "δημοκρατικού συγκεντρωτισμού", της διαγραφής κάθε διαφωνούντα με την κεντρική γραμμή (μέσα στο Κόμμα). Πρόκειται για χαρακτηριστικά που ένα προς ένα αναιρούν βασικές συλλογικές αξίες της αυτοοργάνωσης και που με έναν "μαγικό" τρόπο και χάριν της τέχνης της αφομοίωσης και της χειραγώγησης μπορούν να συνυπάρχουν σε ένα ενιαίο πολιτικό πρόταγμα. Δεν είναι τυχαίο, ωστόσο, ότι η καραμέλα της αυτοοργάνωσης λιώνει στο στόμα των δημαγωγών όταν δοκιμάζεται στη γλώσσα της επανάστασης στην καθημερινή ζωή. Αυτό δρομολογείται με σαφήνεια όταν η αυτοοργάνωση πραγματώνεται με όρους απλής λογικής συνέπειας μέσα σε κοινωνικούς χώρους στη βάση της αλληλεγγύης, της ανιδιοτέλειας και της ρήξης εδώ και τώρα. Αμεσης ρήξης όχι απλά και μόνο με τον καπιταλισμό αλλά με το σύνολο των θεσμών του αστικού πολιτισμού.

δεν υπάρχουν χαμένες ψήφοι μόνο χαμένες συνειδήσεις

Σε ένα αυτοοργανωμένο εγχείρημα δεν υπάρχει μηχανισμός που λειτουργεί με μέλη-γρανάζια σε σαφή και περιορισμένα καθήκοντα αλλά μια αυτόνομη συλλογικότητα με άτομα που καθορίζουν τα ίδια τα όρια της δράσης τους, το βαθμό της συνεισφοράς και των δεσμεύσεών τους σε μια ελεύθερη συλλογική συμφωνία. Δεν υπάρχουν ψηφοφορίες και επομένως ούτε πλειοψηφίες ούτε μειοψηφίες. Η ομοφωνία παλεύεται μέσα σε ανοιχτές διαδικασίες και, στο βαθμό που δεν πετυχαίνεται ως απότοκο της συντροφικής συναίνεσης, δοκιμάζονται όλες οι απόψεις μέσα από την ίδια διαδικασία και κάτω από την ομπρέλα του εγχειρήματος. Αντιφάσεις προφανώς και υπάρχουν αλλά προσδιορίζεται κοινός προσανατολισμός για το ξεπέρασμά τους. Κάθε ίχνος άτυπης ιεραρχίας μπλοκάρεται καθώς δεν θεσμίζεται από τη διαδικασία και παραμένει διαρκώς εκτεθειμένη στην επίκληση της αδιαπραγμάτευτης ισοτιμίας. Ως εκ τούτων, η αυτοοργάνωση αποτελεί μια διακριτή κοινωνική και πολιτική πρόταση στον αντίποδα κάθε ψευτοδημοκρατικής πρότασης των αντιπροσώπων και των ψηφοφοριών, των κομμάτων και των εκλογών.

Τα ερωτήματα που προκύπτουν στο προκείμενο είναι αν η αυτοοργάνωση μπορεί να λειτουργεί μέσα σε ένα περιβάλλον που διατρέχεται από ιεραρχημένες κοινωνικές σχέσεις, περίφρακτες από την κυριαρχική προπαγάνδα, τον κοινωνικό έλεγχο και την κρατική καταστολή. Μπορεί ένα αυτοοργανωμένο εγχείρημα να λειτουργεί μέσα σε ένα εχθρικό κοινωνικό σύστημα και να παράγει απαντήσεις στα πραγματικά προβλήματα όταν οι λύσεις αυτές δεσμεύονται από την συνδιαλλαγή με τα κυριαρχικά μέσα;

Αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα δίνεται από πολλά παραδείγματα σε πολλές γειτονιές, ένα από τα οποία είναι και η δική μας κατάληψη «Σινιάλο» στο Αιγάλεω, η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα γίνεται περίπλοκη. Κι αυτό γιατί μπορεί να αναφέρεται και σε ανοιχτές συνελεύσεις γειτονιών, οι οποίες έρχονται να διαχειριστούν μεγέθη που ξεπερνάνε τις δυνατότητές τους.

Μια αυτοοργανωμένη συνέλευση γειτονιάς είναι δεδομένο ότι αποτελεί ουσιαστική πρόταση αντίστασης στις κεντρικές ή τοπικές επιλογές κάθε φορά που αυτές κρίνονται επιζήμιες για το πεδίο αναφοράς των συνελεύσεων. Οι αποφάσεις των κέντρων εξουσίας δεν θεωρούνται αυτονόητα αποδεκτές. Να σημειώσουμε ότι στη διάρκεια των συνελεύσεων τα μέλη των κομμάτων πρέπει να τοποθετούνται πάνω στην επίλυση ενός πραγματικού προβλήματος και, καθώς αυτό τις περισσότερες φορές εκπίπτει του βεληνεκούς μιας κεντρικής κομματικής γραμμής, αναδεικνύεται η ατομική στάση και, προφανώς, η αδυναμία καπελώματος της συνέλευσης από τα κόμματα. Από κει και πέρα, είναι στο χέρι των συνελεύσεων γειτονιάς να ορίσουν πόσο θα τις υπολογίζει η εκάστοτε εξουσία. Εχουμε δηλαδή εν πρώτοις μια αδιαμφισβήτητη αποτελεσματικότητα του προτάγματος της αυτοοργάνωσης στις γειτονιές όσον αφορά την αντίσταση στις εξουσιαστικές επιβουλές.

Εκεί όμως που εμφανίζεται η αδιαπραγμάτευτη ανάγκη γενίκευσης του προτάγματος και απαιτείται μια συνολική πολιτική πρόταση είναι το σημείο που η αυτοοργανωμένη συνέλευση δεν μπορεί να υλοποιήσει τις προτάσεις της καθώς υπερβαίνουν τις δυνατότητές της. Για παράδειγμα, στο βαθμό που χρειάζονται έργα υποδομής σε μια γειτονιά, έργο που είναι αδύνατον να αναληφθεί από τους γείτονες, πρέπει να μισθωθεί εργολάβος για να τα διεκπεραιώσει. Σε αυτό το σημείο έρχεται η «ρεαλιστική» Αριστερά να προτείνει «καλύτερη» διαχείριση των χρημάτων με τα οποία τροφοδοτεί το κράτος την τοπική αυτοδιοίκηση. Και μ' αυτό το σκεπτικό διεκδικεί την ψήφο. Μια αυτοοργανωμένη συλλογικότητα, ωστόσο, ανεξάρτητα μεγέθους, δεν μπορεί να παίρνει χρήματα από το κράτος καθώς έτσι αυτοκαταργείται. Σε αυτό ακριβώς το σημείο τοποθετείται το «όριο» της αυτονομίας των συνελεύσεων γειτονιάς. Και η πρόταση δεν είναι να διευρύνει η συνέλευση αυτή καθεαυτή τα όριά της αλλά να παλέψει για το άπλωμα του προτάγματος της αυτοοργάνωσης σε ολόκληρη την κοινωνία και σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής ως απαραίτητη προϋπόθεση της ίδιας της ύπαρξης.

δημοτικές εκλογές 2010

Το παρακάτω μανιφέστο γράφτηκε και δημοσιεύτηκε από τον αναρχικό συνδικαλιστή Σταύρο Κουχτσόγλους στην επαναστατική συνδικαλιστική εφημερίδα «Αμυνα» (του Ηρακλή Αποστολίδη), με αφορμή τις αστικές εθνικές εκλογές του 1920. Ο Σταύρος Κουχτσόγλους είναι μια από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες του ελλαδικού και διεθνούς αναρχικού κινήματος. Δραστηριοποιήθηκε στο εργατικό κίνημα κυρίως στις πόλεις της Κωνσταντινούπολης, της Αλεξάνδρειας, της Αθήνας και του Βόλου.

"Παρήλθεν ήδη αιώνας αφ' ότου οι αστοί εφεύρων το μέσον της ψήφου, δια να καταπνίγουν δι' αυτού τους πόθους του λαού, και να τον κρατούν στην αθλιότητα, τούτου, επί τόσα έτη να κάμουν να πιστέψη ότι αυτός – ο πεινασμένος, ο κουρελιάρης, ο άθλιος – είνε ο Κυρίαρχος, αυτοί δε οι υπηρέται του. Και επί 120 έτη τώρα πίστευα κ' εγώ ο εργάτης – βιομήχανος ή αγρότης – το ψεύδος των αυτό ως αλήθειαν την κοροιδίαν τους αυτήν ως σοβαρότητα. Και ετυραννήθην παντοιοτρόπως, και εβασανίσθην επί γενεάς γενεών δια να φέρω «τους καλυτέρους» εις τα πράγματα, όπως με υπηρετήσουν, και οι εκλεκτοί μου αυτοί υπηρέται, ερχόμενοι στα πράγματα, πρώτον μέλημα είχαν πάντοτε πως να με βυθίσουν περισσότερον μέσα στο βούρκο της αθλιότητος, απολαμβάνοντες εκ της δυστυχίας μου και ζώντες εκ του θανάτου μου.

Αρκεί πλέον ως εδώ. Παύω πλέον του να έχω τον τίτλον του Κυριάρχου με υπηρέτας. Δεν θέλω κανενός την υπηρεσίαν, διότι απεφάσισα να υπηρετήσω ο ίδιος τον εαυτόν μου. Δι' ο αποφασίζω και λέγω.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι ενόησα πλέον ότι όλοι – Μοναρχικοί, Συνταγματικοί, Δημοκράται, Σοσιαλισταί κλπ – είνε ψεύτες, και ότι όλοι αυτοί, θέλοντες να εργασθούν, προσφέρονται προθύμως να με υπηρετήσουν δήθεν, πράγματι δε να απολαύσουν αυτοί εκ των στερήσεών μου και να ζήσουν ευτυχείς αυτοί καθ' όλην των την ζωήν εις βάρος μου, αναγκάζοντες εμένα να εργάζομαι διά να διατάσσουν αυτοί και να καρπούνται αυτοί.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι δεν θέλω πλέον να εκλέγω με τα χέρια μου τους τυράννους μου, επικυρώνων ούτω κάθε τετραετίαν δια της εφευρέσεώς των – της ψήφου – το επαχθές αυτό κοινωνικόν Συμβόλαιον, το οποίον με συγκρατεί μέσα στην απόγνωσιν, στον μαρασμόν και στον θάνατον.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι δεν θέλω πλέον να τρέχω κάθε 4ετίαν, σα σκύλος να εκλέξω δια της κάλπης, εγώ ο ίδιος τους τυράννους που θα λάβουν ενεργόν μέρος εις την λειτουργίαν του συστήματος αυτού, δια να κατασυντρίψουν τους αδυνάτους εάν ζητήσουν λίγο ψωμί στην πείνα τους, πληρώνων, εγώ, αυτούς διά το αποτρόπαιόν των έργον με χρήμα, με προνόμοια, με τιμάς.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι έπαυσα να περιμένω πλέον την σωτηρίαν μου από το θαύμα της ψήφου μου. Πέρασε η εποχή των θαυμάτων, των μάγων, των αγίων, των πνευματιστών, της ψήφου. Σπάζω το κομβολόγιον αυτό των θαυμάτων και αναλαμβάνω την πρωτοβουλίαν μου, οργανούμενος οικονομικώς και μακράν από την πολιτικήν σαπίλαν των επιτηδείων, ως ενοήσας πλέον ότι η χειραφέτησίς μου θα συντελεσθή τότε μόνον και θα επιδοθώ ο ίδιος πλέον – δια της οργανώσεώς μου – εις την αποκατάστασιν της θέσεώς μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι θέλω την εξαφάνισιν πλέον του αισχρού τούτου εμπορίου όπου, οι άνθρωποι αναγκάζονται να πουλούν τα χέρια τους, την ικανότητά τους, τας γνώσεις των, τα κρέατά τους, τας θυγατέρας των, τους υιούς των, τας οικογενείας των, τας φιλίας των, και να τους εκμεταλλεύωνται οι τραπεζίται, οι έμποροι, οι βιομήχανοι, οι μεσίται, η θρησκεία, η γραφειοκρατία, το κράτος, και να εκμεταλλεύεται ο ιατρός τον άρρωστο, ο παπάς τον πεθαμμένο και να τρέχουν όλοι σα στραβοί στον κατήφορο του εξευτελισμού των, προσέχοντες μόνον στο χρήμα, στην φιλοδοξία και στην απόλαυσι του κτηνώδους των εγωισμού.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι θέλω την εξαφάνισιν πλέον αυτού του αγοράζοντος και πωλούντος την χαμοζωήν του, συρφετού που απαρτίζει την σημαρινήν Κοινωνίαν, και την αναδημιουργίαν μιάς νέας και ελευθέρας κοινωνίας δια των οργανώσεών μου, εντός των οποίων και μόνον το άτομον θα εύρη πλήρη την ελευθερία και την αξιοπρέπειάν του.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι εκατάλαβα πλέον ότι αυτοί που παίρνουν μια ετικέττα Ελευθεροφρόνων, Φιλελευθέρων, Σοσιαλιστών κλπ. και κολλούν σαν ψείρες απάνου στην ψώρα μου με την υπόσχεσιν ότι θα την θεραπεύσουν, δεν κάμνουν τίποτε άλλο παρά να αυξάνουν την φαγούρα της, ανοίγοντες βαθύτερα τις πληγές της, να με κρατούν σε μια ελεεινοτάτη κατάστασι από την οποίαν δεν θα απαλλαχθώ παρά μόνον την ημέραν που θα τις πετάξω για πάντα από πάνω μου και θα περιορισθώ προς θαραπείαν μου εις το σανατόριον της οργανώσεώς μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι είδα πλέον ότι δι' αυτού του μέσου διέρχομαι όλην μου την ζωήν στον πισινό του βωδιού μου οργώνοντας την γη, με ένα τίτλο Κυριάρχου, ενώ αυτοί που με παρουσιάζονται ως Εθνικόφρονες, Φιλελεύθεροι, Σοσιαλισταί κλπ. Δια να με υπηρετήσουν δήθεν, απολαμβάνουν όλας τας φυσικάς καλλονάς, ακούουν μουσική αυτοί, την στιγμήν που εγώ ακούω... του βωδιού μου, λούζονται με μυρωδικά αυτοί, την στιγμήν που καθαρίζω εγώ κοπριές, κραιπαλούν αυτοί, την στιγμήν που εγώ μισοπεθαμμένος, βρέχω το ξεροκόμματό μου για να το φάγω.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι ξύπνησα πλέον απ' τον λήθαργον στον οποίον μ' εβύθισαν όλοι αυτοί οι τσαρλατάνοι και είδα ότι η φύσις επροίκισε και εμένα όπως κι' αυτούς με μυαλό για να το αναπτύξω όσο μπορώΧ με μάτια δια να βλέπω ό,τι ωραίο μ' αρέσει/ με αυτιά δια να ακούω όσους ήχους με ευχαριστούν/ με όσφρησιν δια να μυρίζω ό,τι ευωδιά προτιμώ/ με γεύσι δια να δοκιμάζω ό,τι ουσία με γουστάρει/ με δόντια, στόμαχον δια να μασσώ και να στέλνω στον στόμαχόν μου όσην ανάγκην έχει τροφής/ με πόδια δια να τα διευθύνω και να περπατώ όσο θέλω και με χέρια δια να εργάζωμαι σύμφωνα με την ανάγκην που θα μου παρουσιάζεται προς ικανοποίησιν των ανωτέρω ορέξεών μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι όλα αυτά τα όργανα με τα οποία με επροίκισε η φύσις, δια του μέσου αυτού της ψήφου, μου τα καθυπέταξαν οι κατεργαρέοι, και καμμιά κίνησις πλέον δεν μου μένει ελευθέρα. Ολαι μου οι ανάγκαι των ματιών μου, του μυαλού μου, των αυτιών μου, της μύτης μου, των δοντιών μου, του στομάχου μου, των ποδιών μου και των χεριών μου, εξαρτώνται από το «Αποφασίζομεν και διατάσσομεν» των Εθνικοφρόνων, των Φιλελευθέρων, των Σοσιαλιστών και λοιπών βαγαπόντηδων, οι οποίοι προσφέρονται ως υπηρέται δήθεν εμού του Κυριάρχου και με κοροϊδεύουν.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι είνε επάναγκες πλέον να βάλω διά των οργανώσεών μου κάθε κατεργάρη στη θέσι του καταργώ το «Αποφασίζομεν και διατάσσομεν» είτε από τον Γούναρην προσφέρεται, είτε από τον Βενιζέλον, είτε από τον Μπριάν, είτε από τον Λένιν. Να «αποφασίζετε και να διατάσσετε» τα τομάρια σας μόνον του λοιπού, διότι ο φυσικός και αληθής νόμος αυτό λέγειΧ κάθε άτομον «να αποφασίζη και να διατάσση» τον εαυτόν του μόνον σύμφωνα με τας ανάγκας του, καθώς και κάθε οργάνωσις σύμφωνα με τας ανάγκας των μελών αυτής.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι η ιστορία με εδίδαξε ότι η Πειθαρχία και η Υπακοή εις το «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» των άλλων, εμπερικλείουν μέσα των όλην την κακομοιριά μου, την στέρισιν και τον θάνατον όχι μόνον τον ειδικόν μου αλλά και της συζύγου μου και των τέκνων μου, κ' εκείνων που γεννήθηκαν κ' εκείνων που θα έχουν το ατύχημα να γεννηθούν, κατερημώνουσαι ούτω ολοκλήρους οικογενείας και ολόκληρα έθνη, προς απόλαυσιν μερικών φιλοδόξων ανοήτων, βαρβάρων αρχομανών, κτηνανθρώπων.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι αντελήφθην καλώς πλέον ότι ένας φυσικός νόμος υπάρχει το Πειθαρχείν και Υπακούειν προς ικανοποίησιν των αναγκών του οργανισμού μου, αι οποίαι ανάγκαι θα γίνουν βεβαίως αισθηταί και από τα λοιπά μέλη της οργανώσεώς μου και θα εκπληρωθούν δι' αυτής και μόνης.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ
Διότι θέλω να ζήσω ελεύθερος πλέον και την ελευθερία μου αυτήν είνε αδύνατον να μου την δώσουν οι οποιοιδήποτε επιτήδειοι καιροσκόποι δια του «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» δι' αυτό «αποφασίζω και διατάσσω» κ' εγώ τον εαυτό μου, ίνα οργανούμενος μακράν από κάθε φαυλότητα, επιβάλω προς αυτούς την ελευθερίαν, διά των οργανώσεών μου. Εχω δε την πεποίθησιν, ότι, εάν, ούτω σκεπτόμενος, κάθε εργάτης λάβη την ιδίαν απόφασιν με μένα, εντός ολίγου χρονικού διαστήματος θα δοκιμάσουμε τα καλά αποτελέσματα των ελευθέρων και απηλλαγμένων από κάθε πολιτικήν σαπίλαν οργανώσεών μας."

Σταύρος Κουχτσόγλους

res gestae

6πμ Χαράματα Κυριακής 6 Ιούνη, στη Σταδίου ο Μανόλης, χειραφετημένος οδοκαθαριστής, διαβάζει ένα από μερικά πεταμένα χαρτιά στο δρόμο. Είναι η ανακοίνωση της Οργανωτικής Επιτροπής του Athens Pride 2010, γιορτή ομοφυλοφίλων και λεσβιών που πραγματοποιήθηκε για 6η συνεχόμενη χρονιά την προηγούμενη μέρα:
«Είμαστε τα αδέρφια σας και τα παιδιά σας. Κάποιες και κάποιοι από εμάς είμαστε και οι γονείς σας. Είμαστε συνάδελφοι και συνεργάτιδές σας. Είμαστε γείτονες και γειτόνισσες. Ζούμε μαζί σας, μοιραζόμαστε την καθημερινότητά σας. Ζούμε στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα και το Ηράκλειο, αλλά ζούμε και στο Μέτσοβο, το Σουφλί, την Ιστιαία και την Ιεράπετρα. Είμαστε έφηβοι κι έφηβες, είμαστε συνταξιούχοι. Ανήκουμε σε όλες τις κοινωνικές τάξεις, σε όλους τους πολιτικούς χώρους. Είμαστε κομμουνίστριες, δεξιοί, ανένταχτες, αναρχικοί, φιλελεύθεροι, σοσιαλίστριες. Είμαστε και κομμωτές και οδηγοί νταλίκας, όπως είμαστε βουλευτές και μετανάστριες, καλλιτέχνες ή καθηγητές, αστυνομικίνες, στρατιωτικοί και αντιεξουσιάστριες. Είμαστε άνεργοι κι άνεργες, εργάτες κι εργοδότριες».
Η συμπάθειά του στους «διαφορετικούς» ήταν δεδομένη αλλά η τόση διαταξικότητα τον ξένισε… Αργότερα έμαθε: *«ότι περίπου πέντε χιλιάδες άτομα παραβρέθηκαν στο Athens Pride. Η εορταστική διάθεση συνεχίστηκε μέχρι αργά το βράδυ και κορυφώθηκε με τη συναυλία της Έλενας Παπαρίζου».*
Παπαρίζου σκέφτηκε… μόνο σε μια θλιβερή γιορτή αξίζει τέτοια κορύφωση, ψέλλισε…

7πμ 19 Ιούνη, η Μαργαρίτα απομαγνητοφωνεί τη συνέντευξη που πήρε την προηγούμενη μέρα από τον Λέανδρο Ρακιτζή, γενικό επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, σε ψαροταβέρνα του Πειραιά. Κάποια στιγμή πλησίασε ένας τσιγγάνος που πουλούσε τριαντάφυλλα. Ο Λέανδρος ακούγεται λοιπόν να λέει: «*Δεν θα πάρουμε λουλούδια. Είμαι δημόσιος υπάλληλος, αλλά δεν έχω κωδικό να περάσω τα έξοδα*». Κι έσκασε στα γέλια.
Τι μαλάκας σκέφτηκε η Μαργαρίτα… Στην Καθημερινή της 20/6 πάντως έγραψε: «*Εύστροφος και γοητευτικός συνομιλητής, ο άνθρωπος που έδωσε σάρκα και οστά στην πάταξη της διαφθοράς και της κακοδιοίκησης στο ελληνικό Δημόσιο, ξεχωρίζει για την ποιότητα του λόγου του*»…

8πμ 20 Ιούνη, με τον πρωινό του καφέ ο Αργύρης, ανένταχτος αριστερός, διαβάζει στην πρωινή εφημερίδα δήλωση του Χρόνη Μίσσιου, εκείνης της 80χρονης πια εμβληματικής μορφής της Αριστεράς:
«*Η Αριστερά ηττήθηκε στη Μεταπολίτευση. Διασπασμένη για άλλη μία φορά πολεμούσε με τα “ευαγγέλια” προσπαθώντας να στρατολογήσει η κάθε πλευρά με το μέρος της περισσότερους κομμουνιστές. Να τους κάνει τι, αλήθεια; Να τους βάλει στο μπαούλο; Δεν αντιλήφθηκε τη νέα εποχή στην οποία εισερχόταν η ελληνική κοινωνία, τις προσδοκίες και τα προβλήματά της. Ετσι ήρθε το ΠαΣοΚ, πήρε όλο το πακέτο των συνθημάτων και των αιτημάτων της Αριστεράς και το απαξίωσε. Εκτοτε η Αριστερά ψάχνει την προίκα της σε λάθος μέρος. Σήμερα ειλικρινά δεν ξέρω αν υπάρχει Αριστερά. Αυτό που ισχυρίζεται ότι είναι Αριστερά δεν παράγει τίποτα, ούτε καν πολιτικό πολιτισμό*».
Ο Αργύρης πίνει μια αργόσυρτη ρουφηχτή γουλιά καφέ στοχαζόμενος το επίθετο ανένταχτος.

9πμ 23 Ιούνη, ο Χρήστος ξυπνάει την φίλη του Αλίκη τηλεφωνώντας της εξοργισμένος με τη συνέντευξη του Μπιάφρα που μόλις διάβασε:
«*Σε αντίθεση με όσους μιλάνε διαρκώς για αναρχία και κουνάνε τα λάβαρα της επανάστασης, δεν πιστεύω ότι μια κυβέρνηση είναι de facto κακή. Στο κάτω κάτω, ακόμα και στην πιο ιδεατή κατάσταση χρειάζεται μια κεντρική εξουσία για να μοιράζει τον πλούτο των λίγων στους πολλούς*».
Ηγέτης των Dead Kennedy's, της πιο πολιτικοποιημένης πανκ μπάντας των ΗΠΑ, ο Μπιάφρα παίζει το ίδιο βράδυ στο Gagarin 205 με τη νέα του μπάντα The Guantanamo School of Medicine. Συμφωνούν πως δεν θα πάνε κι ας έχουν εισιτήρια…

10πμ Σάββατο 26 Ιούνη, στο ρεπό της η Γεωργία, ταλαίπωρη πωλήτρια στα Τζάμπο, διαβάζει στο Βήμα άρθρο με τίτλο: «*ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΕΛΕΡΗΣ, Ο ράμπο από την Αγία Βαρβάρα: Από τα χωράφια και τις ταβέρνες της Μονεμβασίας, στην Αθήνα του ΄70 και στο «τιμόνι» του ΣΔΟΕ*»…
Συνεχίζει το διάβασμα με έκπληξη: «*Ηταν καλοκαίρι του 1977 όταν ο 18χρονος Γιάννης Καπελέρης άφησε το χωριό του στη Λακωνία, τον Αγιο Ιωάννη Μονεμβασίας, για να σπουδάσει στο Οικονομικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αφού αποχαιρέτησε τους γονείς του, τα τέσσερα αδέλφια και τους φίλους του, επιβιβάστηκε με τις λιγοστές αποσκευές του στο επιβατηγό πλοίο που εκείνα τα χρόνια συνέδεε τη Μονεμβασία με τον Πειραιά. Στο μεγάλο λιμάνι τον περίμενε ο αδελφός της μητέρας του, ο οποίος τον φιλοξένησε τα δύο πρώτα χρόνια στο σπίτι του στην Αγία Βαρβάρα…* »
Ξαφνικά ακούγεται Καζαντζίδης από διπλανό διαμέρισμα. Με ένα δυνατό γέλιο πετάει την εφημερίδα μακριά…

11πμ Κυριακή 27 Ιούνη, ο Χρίστος Ντούμας, αρχαιολόγος καθηγητής πανεπιστημίου διαβάζει δήλωσή του στην Καθημερινή:
«Τα τελευταία χρόνια, στην ελληνική κοινωνία κυριαρχεί η λαμογιά. Ολα αποκτούν περιθώριο εκμετάλλευσης και κέρδους, ακόμα και τα μνημεία μας. Ο χώρος του πολιτισμού δεν έχει μείνει μακριά από τα σκάνδαλα που μαστίζουν την Ελλάδα. Η Siemens γέμισε τα ελληνικά μουσεία με μηχανήματα οθόνης αφής για πληροφοριακό υλικό που δεν δούλεψαν ποτέ. Οι συμπατριώτες μας στέκουν ανάξιοι κληρονόμοι της ιστορίας μας. Θα το παίξουν Ελληνάρες και θα λένε για τους ξένους ότι, όταν εμείς φτιάχαμε τον Παρθενώνα, αυτοί σκαρφάλωναν στα δέντρα, άσχετα αν δεν έχουν πατήσει ποτέ στον Ιερό Βράχο. Θα χρησιμοποιήσουν την αρχαία κληρονομιά κατά τρόπο ιδιοτελή. Πόσες φορές έχουμε δει κάποιους να καταγγέλλουν τον γείτονά τους επειδή βρέθηκαν αρχαία όταν έχουν καταστρέψει ό,τι βρήκαν οι ίδιοι;»
Πολλές φορές θα ήθελε να κρυφτεί μια για πάντα στο Ακρωτήρι, σε κείνον τον προϊστορικό οικισμό της Σαντορίνης, στην αιώνια απλότητα των χαλασμάτων για τα οποία ήταν ο αρμόδιος υπεύθυνος…

12 μεσημέρι της ίδιας μέρας, ο Γιάννης από την Κοκκινιά, διαγραμμένος από το ΚΚΕ, διαβάζει ότι μετά τον αποκλεισμό του λιμανιού από το ΠΑΜΕ ο Μανουσογιαννάκης πρόεδρος του ναυτεργατικού σωματείου Στέφενσων απειλείται με μήνυση για παρακώλυση συγκοινωνιών. Συνεχίζει με δήλωση του Μανουσογιαννάκη:
«*Ούτε κλεφτρόνι ήμουν, ούτε χασισέμπορας. Εμείς παίρναμε αποφάσεις για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα των εργαζομένων όπως τα αντιλαμβανόμαστε. Δεν θα μας φοβίσουν οι μηνύσεις*».
Ο Γιάννης σκέφτεται ότι το ΚΚΕ έχει εκχυδαϊστεί πιά με τον μικροαστισμό του. Θα μπορούσαν να αναφέρουν τα λαμόγια με τα κουστούμια κι όχι να τα βάλουν πάλι με τα κλεφτρόνια της γειτονιάς… Άλλος ένας πόλεμος στα σημεία.

1μμ

5 Ιούλη, ο Γιάννης ξαναδιαβάζει ότι: «*η γραμματέας του ΚΚΕ ζήτησε και έλαβε γνωματεύσεις έγκριτων συνταγματολόγων ώστε να προσθέσει στο οπλοστάσιό της επιχειρήματα για να απαντά στις εγκλήσεις της κυβέρνησης περί μη τήρησης του Συντάγματος*»
Ο Γιάννης κουνάει το κεφάλι: αγωνία που έχει το ΚΚΕ για να ευθυγραμμίζεται με το αστικότατο Σύνταγμα… Άλλος ένας πόλεμος επί της ουσίας.

2μμ

15 Ιούλη, μια παρέα στην ταβέρνα του Λελούδα, σχολιάζει χασκογελώντας τις «απορίες» των Καμπουράκη και Οικονομέα στην πρωινή εκπομπή τους της ίδια μέρας όπως τις διατύπωναν στον αντικαπιταλιστή δήμαρχο της ισπανικής κωμόπολης Μαριναλέντα:
Καμπουράκης: «*Δηλαδή, κύριε δήμαρχε, δεν μπορώ να έχω δικά μου δυο- τρία σπίτια να τ' αγοράζω και να τα πουλάω; Τι σόι ελευθερία είναι αυτή;*».
Δήμαρχος: «*Οχι, δεν μπορείτε. Η κατοικία είναι δικαίωμα. Οχι εμπόρευμα ή επιχείρηση. Και δεν υπάρχει ελευθερία χωρίς οικονομική δημοκρατία, δηλαδή ισότητα*».
Πιο πονηρός ο Οικονομέας: «*Μας κουφάνατε με όλα αυτά τα απίστευτα θαύματα. Δεν μπορεί, κάτι κρύβετε! Οπως έκρυβε πολλά και η Σοβιετική Ενωση, που την έχετε, προφανώς, πρότυπο*».
Δήμαρχος επιθετικά και με δυσφορία: «*Το καθεστώς στη Σοβ. Ενωση ήταν κρατικός καπιταλισμός*».

3μμ

24 Ιούλη ο Κ. Ψυχογιός, συντάκτης σε εφημερίδα ζει ένα περιστατικό και κάνει τις αντιπαραβολές του: στη διασταύρωση Πατησίων και Χαλκοκονδύλη, πούλμαν χτύπησε και έριξε στον δρόμο ηλικιωμένη γυναίκα. Επί 20-30 λεπτά δεν εμφανίστηκε ούτε περιπολικό ούτε ασθενοφόρο ούτε καν τροχονόμος, η κυκλοφορία στους δύο δρόμους είχε σταματήσει, η ουρά των λεωφορείων και των τρόλεϊ πρέπει να είχε φθάσει ως το Σύνταγμα, αλλά το ζήτημα προφανώς δεν αφορούσε τις δημόσιες αρχές. Τελικά, ήρθε κάποιος υπάλληλος του ΟΑΣΑ και λειτούργησε ως τροχονόμος για να ξεμπλοκαριστεί η διασταύρωση- η γυναίκα ήταν ακόμη ξαπλωμένη στην άσφαλτο και κάποιος περαστικός γιατρός προσπαθούσε να την ανακουφίσει. Καθηλωμένος στο τρόλεϊ σκεπτόμουν πως αν την είχε τραυματίσει τρομοκράτης θα είχαν αστραπιαία συγκεντρωθεί η μισή αστυνομική δύναμη της Αθήνας και τα μισά ασθενοφόρα του «166»αλλά τρόλεϊ και λεωφορεία θα έμεναν ώρες εκεί ώσπου η Σήμανση να συλλέξει στοιχεία.

4μμ

30 Αυγούστου, η υπουργός υγείας Μαριλίζα Ξενογιαννακοπούλου δηλώνει στα Μέσα: «*Γιατί ο νέος νόμος για την καπνοαπαγόρευση θα εφαρμοστεί καλύτερα; Διότι θα έχουμε ολική απαγόρευση*»
Ντόινγκ!

5μμ

Κυριακή 12 Σεπτεμβρίου, η Κατερίνα μεταπτυχιακή φοιτήτρια ετοιμάζει μια εργασία για το σχολικό περιβάλλον. Μελετά τις θέσεις της καναδέζας Ρένα Ούπιτις από το Πανεπιστήμιο του Κουίνς:
«Τα σχολεία μας είναι κτήρια άσκημα κι επιβλητικά, σχεδιασμένα χωρίς καμία φαντασία, θωρακισμένα με σιδερένιες πύλες, μηχανήματα ανίχνευσης μεταλλικών αντικειμένων, κάμερες ασφαλείας, οπλισμένους φρουρούς και, σε πολλές περιπτώσεις, ακόμα και σκυλιά-φύλακες. Ενώ το μέλλον προβλέπεται δυσοίωνο, καθώς οι αρχιτέκτονες έχουν προτείνει να σχεδιάσουν αίθουσες χωρίς παράθυρα, διότι (όπως ισχυρίζονται) θα μειωθεί η κατανάλωση ενέργειας, θα αποφεύγονται οι βανδαλισμοί, και οι μαθητές θα συγκεντρώνονται πιο εύκολα στο μάθημα».
Σκέφτεται ότι τα κελιά των φυλακών έχουν, τουλάχιστον, παράθυρα.

6μμ

16 Σεπτέμβρη στην οδό Αλκιβιάδου, ο Χότζα Μπεσνίκ, αλβανός οικοδόμος, 41 ετών, που μετρά δύο δεκαετίες παραμονής στην Ελλάδα, δηλώνει με υπερηφάνεια σε δημοσιογράφο που τον ρωτά για το τι συμβαίνει στον Αγ. Παντελεήμονα:
«*Αυτοί, οι αφγανοί, δεν έχουν κουλτούρα. Εμείς όταν ήρθαμε εδώ ντρεπόμασταν να βγούμε. Κοιμόμασταν στα κρυφά. Αυτοί γεμίζουν τις πλατείες. Δεν μπορούμε να βγάλουμε τα παιδιά μας έξω. Είμαστε λευκοί, όχι σαν αυτούς...*»
Κοντή μνήμη ή πιστή εφαρμογή της θεωρίας του αποδιοπομπαίου τράγου;

7μμ

Δευτέρα 27 Σεπτεμβρίου ο Δανιήλ Εσδράς, αρχηγός της αποστολής του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης στην Ελλάδα, που συντονίζει τις ενέργειες «για να αποχωρούν οι μετανάστες με αξιοπρέπεια» απαντά σε ερώτηση:
-Πώς θα σας φαινόταν ένας κόσμος χωρίς σύνορα;
-Θα ήταν τόσο εφικτός όσο και η ουτοπική Πολιτεία του Πλάτωνα.
Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση…

8μμ

29 Σεπτέμβρη σε μάζεμα παρέας ο εκπρόσωπος του ελληνικού παραρτήματος του Δικτύου(πρώην) Χρηστών και Επιζώντων της Ψυχιατρικής, Γιώργος Γιαννουλόπουλος, φώναζε με το δίκιο του:
«*Κανείς δεν έχει τιμωρηθεί ποτέ για εκατοντάδες θανάτους ανθρώπων σε ψυχιατρεία ή για θεραπείες στις οποίες υποβλήθηκαν χωρίς να ενημερωθούν ή για άσκηση σωματικής βίας και καθήλωσης εις βάρος τους. Οι ψυχίατροι ασκούν καθολική εξουσία, βία, καταστολή και αυθαιρεσία σε όσους τύχει να βρεθούν στις ψυχιατρικές κλινικές και ποτέ κανείς δεν τιμωρείται γι' αυτά τα ποινικά αδικήματα*».

9μμ

Πέμπτη 14 Οκτώβρη στις ειδήσεις ο υπουργός Υγείας Λοβέρδος στηλιτεύει το γεγονός ότι δεν εισπράττεται πάντοτε το ελάχιστο ποσό των τριών ευρώ και τόνισε πως πρέπει να βάλουμε λίγη λογική στο σύστημα και να σταματήσει «*η τσαπατσουλιά, η γενναιοδωρία, η μαγκιά και η τσάμπα καλοσύνη όταν άλλος πληρώνει*».
Ήρθε στο νου μου η βαθιά, ανθρώπινη και αξιοπρεπής δημόσια δήλωση άρνησης των αγροτικών γιατρών Μυτιλήνης να εισπράττουν αυτά τα άθλια 3 ευρώ από οποιονδήποτε ασθενή. Και σκέφτηκα ποιος είναι ο τσάμπα μάγκας…

11μμ

17 Οκτώβρη 1996 όταν οι συνοριοφύλακες εξεπλάγησαν με ένα κοριτσάκι από την Αλβανία που κουβαλούσε μια βαλίτσα γεμάτη βιβλία. Αυτό θυμάται «επετειακά»
η αλβανίδα Frida Bedaj.
Η έκπληξή τους βέβαια είναι ευκολοερμήνευτη, με όλες τις ερμηνείες δυσμενείς για την ευφυία και τις προκαταλήψεις των αιμοσταγών συνοριοφυλάκων.

12

17 Οκτώβρη ο Κώστας Μακρής που διατηρεί γραφείο μεσολάβησης για μετανάστευση σε Καναδά και Αυστραλία βρίσκει λίγο χρόνο για να διαβάσει τη σημερινή συνέντευξή του στην Καθημερινή:
«*Ο κόσμος τα έχει χαμένα*», λέει ο ίδιος. «*Είναι σε πανικό. Θέλουν να φύγουν, αλλά ταυτόχρονα δεν είναι αποφασισμένοι. Ερχονται, φεύγουν, ξανάρχονται. Γιατί άλλο να το λες και άλλο να το κάνεις. Τα ίδια προσόντα με σένα έχει και ο Ιταλός και ο Γερμανός, για παράδειγμα. Χρειάζεται μεγάλη θέληση, να τ' αφήσεις όλα πίσω. Γιατί εγώ μπορώ να σου βρω δουλειά, αλλά δεν μπορώ να σου εξασφαλίσω και το όνειρό σου*». Από το καλοκαίρι μέχρι σήμερα τού έχουν τηλεφωνήσει εκατοντάδες άνθρωποι. «*Κάθε μέρα έχω 10 - 20 τηλέφωνα σίγουρα. Επαγγελματίες, νέοι, οικογενειάρχες, άνεργοι. Ακόμα και ξένοι. Και οι μετανάστες θέλουν να φύγουν*».
Ο εθνικός κορμός αιμορραγεί!

υπόθεση banquet

χρονικά αντίστασης & αλληλεγγύης

Στις 05/04/2010 ο Βαγγέλης Κιτσώνης, σερβιτόρος στο εστιατόριο «banquet» που βρίσκεται στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, επικοινώνησε τηλεφωνικώς με το εστιατόριο στο οποίο εργαζόταν για 6 περίπου μήνες για να πληροφορηθεί το πρόγραμμα εργασίας του. Αντί γι' αυτό, η υπεύθυνη του καταστήματος του είπε ότι όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνεται στο εβδομαδιαίο πρόγραμμα αλλά πρέπει άμεσα να παραδώσει την στολή εργασίας του, δίχως να του γίνεται ξεκάθαρο αν έχει απολυθεί. Την ίδια τακτική συνέχισαν να εφαρμόζουν και την επόμενη εβδομάδα οι εργοδότες δια στόματος της υπευθύνου.

Στο συγκεκριμένο εστιατόριο η κατάσταση ήταν και είναι τραγική. Σύμφωνα με καταγγελίες των εργαζομένων (από τους οποίους αρκετοί είναι μετανάστες), οι εργοδότες δεν τηρούν ούτε στο ελάχιστο την εργατική νομοθεσία. Ενα ασφυκτικό εργασιακό καθεστώς που περιλαμβάνει καθυστερημένες προσλήψεις, ένσημα που δεν αντιστοιχούν στις ώρες εργασίας, χρήματα που δεν αντιστοιχούν στην Σ.Σ.Ε. του κλάδου, «δοκιμαστική εργασία» δύο εβδομάδων δίχως πληρωμή και πρόσληψη, ανύπαρκτα ρεπό, παρακράτηση των tips, των υπερωριών, των επιδομάτων βραδινών, αργιών, γιορτών.

Αφορμή για την «απόλυση» του Βαγγέλη Κιτσώνη καθώς και ενός ακόμα υπαλλήλου ήταν ότι πρωτοστάτησαν στην διαμαρτυρία των εργαζόμενων ενάντια στην εργοδοσία όταν αυτή δεν τους κατέβαλε το δώρο Πάσχα καθώς και την εξόφληση του μισθού τους για τον μήνα Μάρτιο.

Από την ημέρα της απόλυσης και έπειτα δημιουργήθηκε ένα κύμα αλληλεγγύης, τόσο από κάποιους εργαζομένους του εστιατορίου (τους μισούς περίπου, καθώς οι υπόλοιποι δεν θέλησαν να αντιτεθούν με την εργοδοσία) όσο και από εργατικά σωματεία και αλληλέγγυους. Η υπόθεση αναδείχθηκε μέσω πολύμορφων δράσεων, από μοιράσματα κειμένων αλληλεγγύης μέχρι αποκλεισμούς του εστιατορίου, πορείες και συγκεντρώσεις στη Θεσσαλονίκη και σε άλλες πόλεις. Μέσα από αυτές τις κινητοποιήσεις η υπόθεση πήρε διάφορες τροπές. Ενδεικτικά για την πρωτοφανή επιθετικότητα που κράτησε με την στάση της η εργοδοσία, είναι τα ασφαλιστικά μέτρα που απαίτησε νομικά από τους εργαζόμενους, οι επιπλέον απολύσεις καθώς και το κυνηγητό και οι συλλήψεις που πραγματοποιήθηκαν με την αμέριστη συνδρομή της αστυνομίας, όπως επί παραδείγματι η σύλληψη της συνδικαλίστριας και εργαζόμενης στο εν λόγω εστιατόριο Μαργαρίτας Κουταλάκη. Αξίζει, ακόμη, να αναφερθεί ο ρόλος που έπαιξαν τα Μ.Μ.Ε. στην κατεύθυνση της διαστρέβλωσης και της συκοφάντησης του αγώνα των εργαζομένων, καταδεικνύοντάς τον ως τη μοναδική αιτία των προβλημάτων που αντιμετώπισε η επιχείρηση.

Πλησιάζοντας προς την τελική έκβαση της υπόθεσης έχουμε τη νίκη του κινήματος αλληλεγγύης αφού στις 15/10/2010 υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ της εργοδοσίας και των εργαζομένων του banquet και που περιλαμβάνει επαναπρόσληψη 7 εργαζομένων, αποζημιώσεις, καταβολή δεδουλευμένων και ενσήμων, άρση των 18 μηνύσεων εναντίον 16 αγωνιστών και την κάλυψη των δικαστικών εξόδων με την προϋπόθεση οι εργαζόμενοι να αποσύρουν τις καταγγελίες από τη μεριά τους.

Η υπόθεση του εστιατορίου banquet, οι απολύσεις, οι απαράδεκτες συνθήκες εργασίας καθώς και η νίκη των εργαζομένων ύστερα από μια σειρά κινητοποιήσεων διαδραματίστηκε σε μια περίοδο όπου η κρίση εισβάλει, βαθιά πλέον, στον κοινωνικό ιστό δημιουργώντας νέα δεδομένα στις ζωές των ανθρώπων. Με την επίταση των εργασιακών σχέσεων να βρίσκεται στην πρώτη θέση της ατζέντας των αφεντικών, η μαύρη εργασία, οι απολύσεις, οι περικοπές σε μισθούς και επιδόματα και η ανεργία εντάσσονται στο νέο εργασιακό καθεστώς αποτελώντας έναν νέο πόλο διπλού εκβιασμού έναντι της μέχρι τώρα εκβιαστικής συνθήκης της μισθωτής εργασίας. Το παράδειγμα του banquet έρχεται να καταδείξει με τον πιο σαφή τρόπο, τόσο την επιθετικότητα των αφεντικών όσο και τη σημασία της αλληλεγγύης και της αντίστασης στους εργασιακούς χώρους μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Διαδικασίες που απέδειξαν ότι όταν οι αγώνες των εργαζομένων δεν χαλιναγωγούνται και παραμένουν ακέραιοι διατηρώντας άσβεστο το πάθος της πρώτης στιγμής, μπορούν να αντιτεθούν επιτυχώς σε οποιοδήποτε καθεστώς εργοδοσίας. Χαρακτηριστικό είναι το εν λόγω παράδειγμα, καθώς οι ιδιοκτήτες του εστιατορίου ενώ στην αρχή φαίνονταν αδιάλλακτοι, αναγκάστηκαν τελικά σε άτακτη υποχώρηση απέναντι στα αιτήματα των εργαζομένων. Η έκβαση της υπόθεσης "banquet" αποτελεί αιχμή για τους αγώνες μέσα στους εργασιακούς χώρους. Είναι ένα ενέχυρο συλλογικής αντίστασης και ταυτόχρονα μια πρόταση αγώνα για το παρόν και το μέλλον.

09/09/2010, πορεία αλληλεγγύης στον αγώνα των εργαζομένων του banquet προς το υπουργείο εργασίας στην Αθήνα

τρομονόμος 3

είμαστε όλοι τρομοκράτες

Στις 26 Αυγούστου, σε μία μόνο συνεδρίαση, η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ψήφισε τη δεύτερη κατά σειρά τροποποίηση του τρομονόμου του 2001 (η πρώτη τροποποίηση έγινε από την κυβέρνηση της ΝΔ το 2004), διευρύνοντας με αυτό τον τρόπο το πεδίο εφαρμογής του έτσι ώστε οποιασδήποτε μορφής αντίσταση στη διαρκή επιθετικότητα της Κυριαρχίας να θεωρείται τρομοκρατία.

Αφορμή για τη «βελτίωση» του τρομονόμου υπήρξε η κύρωση της σύμβασης του Παλέρμο του ΟΗΕ, που με το πρόσχημα της αντιμετώπισης του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος, εισήγαγε την έννοια της «τρομοκρατίας» και την όρισε ως βασικό εχθρό του σύγχρονου κόσμου. Μια σύμβαση που αν και πέρασαν 10 χρόνια (ψηφίστηκε το 2000), καμιά ελληνική κυβέρνηση δεν έπαιρνε την ευθύνη της κύρωσής της.

Εκτός από το ΠΑΣΟΚ τις διατάξεις ψήφισε και η ΝΔ, ενώ το ΛΑΟΣ καταψήφισε γιατί ζητούσε ακόμα σκληρότερη αντιμετώπιση τόσο του εσωτερικού εχθρού όσο και των μεταναστών.

Οι τροποποιήσεις στον τρομονόμο είναι οι εξής:

1. *Ενώ έως τώρα τιμωρούνταν «όποιος συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα από τρία ή περισσότερα πρόσωπα (οργάνωση) και επιδιώκει τη διάπραξη περισσότερων κακουργημάτων», πλέον η λέξη «και» αντικαταστάθηκε με τη λέξη «που». Ετσι, εξαλείφεται το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου και αντικαθίσταται με το αντικειμενικό συλλογικό στοιχείο. Είναι αδιάφορο αν ο διωκόμενος ήθελε να διαπράξει ή διέπραξε κακουργήματα. Αρκεί που το ήθελε η οργάνωση. Το ελληνικό σύστημα δικαίου δεν περιλάμβανε μέχρι τώρα τον αντικειμενικό δόλο. Πλέον, στο όνομα της «καταπολέμησης της τρομοκρατίας», εισάγεται και αυτός.*

2. *Ως «τρομοκρατική» οργάνωση ορίζεται πλέον και αυτή που συγκροτείται για να διαπράξει πλημμελήματα (π.χ. παρακώλυση συγκοινωνιών, διακεκριμένη φθορά κ.α.). Με αυτό το τρόπο οι συλληφθέντες μιας πορείας, στους οποίους κατά κανόνα αποδίδονται τέτοια αδικήματα, μπορούν κάλλιστα να δικαστούν ως «τρομοκράτες». Απλώς, τους επιφυλάσσεται μικρότερη ποινή σε σχέση με όσους διαπράττουν κακουργήματα. Το ίδιο ισχύει και για όποιον κατηγορηθεί ότι «διευθύνει» τέτοια ομάδα. Δικάζεται κι αυτός σαν «αρχηγός», αλλά με μειωμένη ποινή (ο «διευθύνων» ομάδας που συστήθηκε για να διαπράξει κακουργήματα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 10 ετών).*

3. *Ο κύκλος των μελών μιας οργάνωσης διευρύνεται και με τους… συμπαθούντες, οι οποίοι παρέχουν «κάθε είδος περιουσιακά στοιχεία, υλικά ή άυλα, κινητά ή ακίνητα ή κάθε είδους χρηματοοικονομικά μέσα». Η ποινή και γι' αυτούς είναι κάθειρξη μέχρι 10 χρόνια. Μπορούμε να φανταστούμε πόσο διευρύνεται ο κύκλος και πόση αυθαιρεσία χωράει εν προκειμένω, αν αναλογιστούμε ότι μέχρι τώρα ποινικοποιούνταν με κάθε δυνατό τρόπο οι φιλικές σχέσεις. Στην υπόθεση Χαλανδρίου με τη σύλληψη ανθρώπων που κατηγορούνται για συμμετοχή στην οργάνωση Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς, συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα (με κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα) άνθρωποι των οποίων τα δακτυλικά αποτυπώματα βρέθηκαν σε κινητά αντικείμενα των σπιτιών των συλληφθέντων (μνήμες υπολογιστών, κηροπήγια, τασάκια κ.τ.λ.). Φυσικά, μέχρι τώρα, τέτοιες κατηγορίες ήταν αδύνατο να «σταθούνε» στο δικαστήριο. Πλέον, ανοίγεται ο δρόμος όχι μόνο για την ποινικοποίηση αλλά και για την νόμιμη εγκληματοποίηση κάθε κοινωνικής συναναστροφής. Μάλιστα, ο νέος νόμος διευκρινίζει ρητά ότι αυτή η κατηγορία απευθύνεται "ανεξάρτητα από τη διάπραξη οποιουδήποτε εγκλήματος από τα αναγραφόμενα στην παρ. 1".*

4. *Εισάγεται δίπλα στη συμμετοχή σε «δομημένη οργάνωση» το αδίκημα της απειλής: «Οποιος απειλεί σοβαρά με την τέλεση του κατά την παρ. 1 εγκλήματος και έτσι προκαλεί τρόμο τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών». Τα όρια της αυθαιρεσίας εκτείνονται πλέον στο άπειρο.*

5. *Δεν έφταναν όλα αυτά, η συγκεκριμένη διάταξη καταργεί και τα προσχήματα, καθώς για να κατοχυρωθεί καλύτερα η διεύρυνση του κύκλου των «υπόπτων», έρχεται η κατάργηση της διάταξης που έλεγε ότι «δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη… η τέλεση ενός ή περισσότερων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας… ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας ή άλλου δικαιώματος». Ουδείς μπορεί να επικαλεστεί ότι έστησε ένα οδόφραγμα ή προχώρησε σε κατάληψη ενός δημόσιου κτιρίου ή χρησιμοποίησε έναν κάδο σκουπιδιών για να προστατευθεί από την επέλαση των ΜΑΤ, ασκώντας τα συνδικαλιστικά του δικαιώματα. Η κατηγορία της «τρομοκρατίας» είναι δεδομένη για όσους και όσες συλληφθούν να αγωνίζονται με τα πιο συνήθη μέσα που χρησιμοποιεί το κοινωνικό κίνημα.*

6. *Τέλος, για τη διευκόλυνση της ρουφιανιάς και των στημένων κατηγορητηρίων, καταργήθηκε η υποχρέωση του δικαστηρίου να αποκαλύπτει το όνομα του «ανώνυμου» μάρτυρα, αν το ζητήσει κάποιος από τους διάδικους. Πλέον, το δικαστήριο θα αποφαίνεται, «αιτιολογημένα», αν θα αποκαλύψει το όνομα ή όχι.*

Η αλλαγή αυτή μπορεί να στείλει σε πολυετείς καθείρξεις κατηγορούμενους για «τρομοκρατία» με βάση καταθέσεις ανθρώπων που δεν θα δουν και δεν θα ακούσουν ποτέ διά ζώσης, ώστε να μπορούν να αντικρούσουν τους ισχυρισμούς τους.

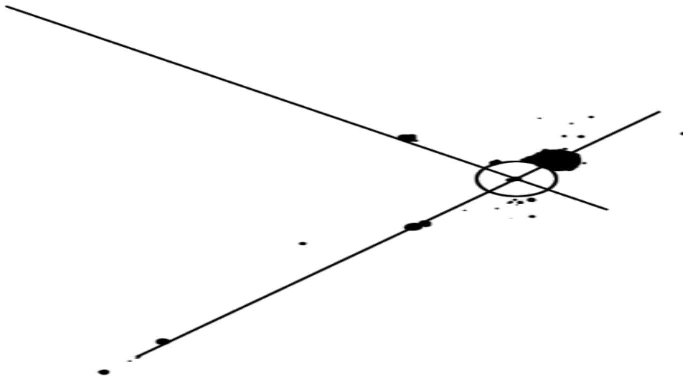
Για πρώτη φορά μετά τη μεταπολίτευση, κυβέρνηση μετατρέπει σε κακούργημα (με ποινές πάνω από τρία χρόνια) τη μη συμμόρφωση σε απόφαση επίταξης και την παρακώλυση συγκοινωνιών. Είναι φανερό πως εν δυνάμει «τρομοκράτες» είναι όλοι όσοι κατεβαίνουν στο δρόμο και αγωνίζονται. Στο στόχαστρο δεν μπαίνουν μόνο οι οργανώσεις που ασκούν επαναστατική βία, αλλά το ίδιο το κοινωνικό κίνημα.

Η διεύρυνση αυτή δεν έρχεται τυχαία τώρα. Είναι ένα βασικό στοιχείο της κατασταλτικής προετοιμασίας του αστικού κράτους. Τρομοκρατήστε τους πριν μας τρομοκρατήσουν. Στην πραγματικότητα, το σύστημα, τις τύχες του οποίου διαχειρίζεται η κυβέρνηση Παπανδρέου, τρέμει. Τρέμει το ξέσπασμα της λαϊκής οργής. Τρέμει μπροστά στην ιδέα ότι κανένας μηχανισμός χειραγώγησης δεν θα μπορέσει να ανακόψει τις κοινωνικές εκρήξεις. Γι' αυτό θωρακίζεται κατασταλτικά.

Αυτό το εφιαλτικό θεσμικό οπλοστάσιο έχει διπλή λειτουργία: προληπτική και κατασταλτική. Προληπτικά θέλει να σπείρει τον τρόμο μπροστά στον κίνδυνο να βρεθεί ο καθένας στη φυλακή με κατηγορίες «τρομοκράτη». Κατασταλτικά θα λειτουργήσει όταν αρχίσουν να εκδηλώνονται οι πρώτες μαχητικές αντιδράσεις. Μπάτσοι, εισαγγελείς και δικαστές ξέρουν να στέκονται στο ύψος τους σ' αυτές τις περιστάσεις. Αυτοί που δεν δίστασαν να τσουβαλιάσουν με την κατηγορία των μελών «τρομοκρατικής οργάνωσης» ανήλικα παιδιά στη Λάρισα, το Δεκέμβρη του 2008, δεν θα διστάσουν να τσουβαλιάσουν πολλούς περισσότερους προς παραδειγματισμό των υπόλοιπων.

Οι απαντήσεις θα δοθούν ασφαλώς στους δρόμους. Καμιά δύναμη δε μπορεί να σταματήσει το νερό όταν σπάει το φράγμα. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να παραμείνουμε απαθείς μπροστά σ' αυτή τη διεύρυνση και σκλήρυνση του κατασταλτικού οπλοστασίου. Οι μάσκες, πλέον, έπεσαν εντελώς. Και οι πιο αδαείς καταλαβαίνουν ποιοι είναι οι τρομοκράτες. Η Κυριαρχία μπορεί να οχυρώνεται νομικά, αλλά πρέπει να γνωρίζει ότι μέσα στην ασφυξία της επιβαλλόμενης καταπίεσης οι ταυτότητες και οι συνειδήσεις ορίζονται με κοινωνικούς και όχι θεσμικούς όρους. **Διαρκές ραντεβού στους δρόμους της εξέγερσης.**

απέναντι στις σύγχρονες κατασταλτικές μεθόδους...

Καθολική επίθεση.

Θα μπορούσε να είναι η απάντηση από πλευράς καταπιεσμένων. Μέχρι στιγμής όμως είναι η φράση που μπορεί να συμπυκνώσει την κίνηση του ελληνικού κράτους προς συνδρομή των επενδυτών αλλά και της ίδιας της δικής του πολιτικής ισορροπίας. Το πρόσχημα της οικονομικής κρίσης δεν κατάφερε να εμποδίσει να διαφανούν οι συστημικές ρηγματώσεις.

Οι κοινωνικές αναδιατάξεις με την κατάργηση του προνοιακού κράτους, τη συρρίκνωση του δημόσιου τομέα με το ξερίζωμα των πελατειακών σχέσεων δημιουργεί ένα κενό που η ίδια η εξουσία έχει φροντίσει να καλύψει. Η συστολή και η ύφεση των κοινωνικών αντιστάσεων είναι μια παράμετρος που καθορίζει τα πεδία όπου το κράτος επιχειρεί τη διάλυση και ανασύνθεση του κοινωνικού ιστού. Την επίθεση ακόμη και στο υπέρτατο ιδανικό της ίδιας της αστικής δημοκρατίας, την ιδιοκτησία, έρχεται να συνδράμει η συναίνεση. Οπου δεν αποσπάται με την έγκληση του εθνικού καθήκοντος και την διαρκή περιφορά του τρόμου στα δελτία ειδήσεων, ενεργοποιείται η προβολή ενός εμφύλιου άλλοτε με συντεχνιακά κι άλλοτε με χαρακτηριστικά καθαρά μοριακά .

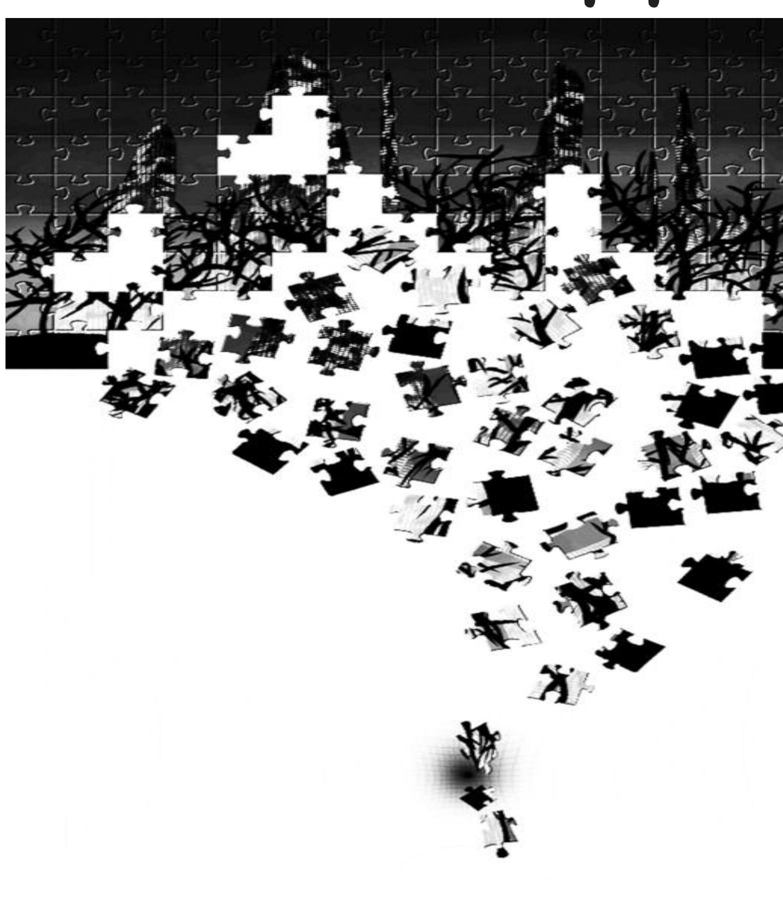
Το φυτώριο του κοινωνικού κανιβαλισμού αποτελεί και μαξιλάρι για κάθε παρέκκλιση από τη διαρκώς αυξανόμενη θεσμική διαστολή. Το κράτος ισχυροποιεί την παρουσία του και ότι περισσεύει βαφτίζεται εγκληματικό και καταστέλλεται. Η δημιουργία μιας συνθήκης διαρκούς εξατομικευμένης ανασφάλειας επιδέχεται και την απαίτηση για περισσότερο κράτος. Η δρομολόγηση του κοινωνικού κανιβαλισμού απαιτεί και τις ανάλογες ιεραρχήσεις για να διασπώνται τα υποκείμενα και να επανασυνθέτονται εμφορούμενα από τον κυριαρχικό λόγο. Η παλαιά και δοκιμασμένη συνταγή του “διαίρει και βασίλευε” διατηρεί αναλλοίωτο τον πυρήνα της στον ιδεολογικό πόλεμο της εξουσίας. Τα όρια της ανοχής δεν έρχονται να διεκδικήσουν ριζοσπαστικές προταγματικές αλλά αντιστρέφονται προς κατανάλωση ανάμεσα στους καταπιεσμένους. Ο αδύναμος ενάντια στον πιο αδύναμο.

Η αύξηση της επιτήρησης, η ενίσχυση του νομικού οπλοστασίου, η μόνιμη και προκλητική παρουσία του στρατού κατοχής, στατική ή κινητή, έρχονται να εδαφικοποιήσουν τη διεκδίκηση του μονοπωλίου της κρατικής βίας ίσως περισσότερο από κάθε άλλη φορά μετά τη μεταπολίτευση. Μιλάμε για μια παράλληλη διαδικασία όπου η καταστολή παίζει το διπλό ρόλο της οπισθοφυλακής του κοινωνικού αυτοματισμού από τη μια και της συστημικής εμπροσθοφυλακής απέναντι στους εν δυνάμει ή μη αντιστεκόμενους.

Η ψήφιση του τρομονόμου εν μέσω θέρους δεν αποτελεί μόνο την κάλυψη προηγούμενων κατασταλτικών κινήσεων που μέσα σε μια δημοκρατία θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν από πλήρη αυθαιρεσία, αλλά και το λύσιμο των νομικών κωλυμάτων για την φύση των επερχόμενων κατασταλτικών μεγεθών. Η κατασταλτική πραγματικότητα καταδεικνύεται απροσχημάτιστη με το φακέλωμα, τις μηνύσεις και τις διώξεις καταληψιών μαθητών με τη συνδρομή εισαγγελέων και μπάτσων, την πριμοδότηση της ρουφιανιάς, τους ελέγχους, τις διαρκείς περιπολίες και τον θρασύδειλο τσαμπουκά των ένστολων συμμοριών της ΔΙΑΣ και την απόπειρα εγκαθίδρυσής του σε όλο και περισσότερες πόλεις του ελλαδικού χώρου, την ποινικοποίηση των σχέσεων με τις πρόσθετες διώξεις και τις δεκάδες κλήσεις για κατάθεση συγγενών, φίλων και συντρόφων/ισσών των φυλακισμένων για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα και την εκδικητικότητα με την οποία οι τελευταίοι αντιμετωπίζονται. Η περίπτωση του απεργού πείνας Κ. Γουρνά που ζητά τη μεταγωγή του από τις φυλακές Τρικάλων σε αυτές του Κορυδαλλού ώστε να μπορεί να βλέπει τα παιδιά του αποτελεί και μήνυμα πως η ποινή μέσα στην ποινή αποτελεί νομιμοποιημένη προέκταση της εκπειθάρχησης ή της εξόντωσης.

Κι αν συμπεριλάβουμε ότι η έννοια του εσωτερικού εχθρού διευρύνεται πέρα από τη συγκεκριμένη επιλογή αντιπαράθεσης και βλέποντάς την μέσα στη συνολική κίνηση των κατασταλτικών μηχανισμών, το προφανές είναι ότι αφορά τον καθένα και την καθεμιά.

...η αλληλεγγύη

Εξετάζοντας τις κυριαρχικές μεθοδεύσεις, έχει μεγάλη σημασία να δούμε παράλληλα πέρα από τον τρόπο που αυτές κινούνται, τις στοχεύσεις και τις απαντήσεις από πλευράς καταπιεσμένων. Η δημιουργία διαχωριστικών και διπόλων εξασφαλίζει ένα πεδίο για την εξουσία όπου τα ερωτήματα και οι απαντήσεις τίθενται και επιβάλλονται πάντα από αυτήν. Η συνθήκη κατά την οποία οι από κάτω θα συναντηθούν και θα συμπράξουν διαμορφώνοντας ανιδιοτελείς και αντικαθεστωτικές σχέσεις πάνω σε μια αντεστραμμένη πραγματικότητα όπου σημείο αναφοράς και εκκίνησης θα είναι αυτά που τους ενώνουν, πρέπει να καταστρέφεται ή και να καταστέλλεται ως κοινωνική δυνατότητα.

Η αλληλεγγύη είναι κίνηση που γεννά σχέσεις και σαν τέτοια ασφυκτιά απέναντι στην κυριαρχική αφήγηση που την απονοηματοδοτεί στριμώχνοντάς την σε συντεχνιακές διεκδικήσεις, ή την ορίζει σαν σημείο συνοχής μεταξύ ιδίων. Είναι κίνηση προς τον Αλλο, προς τη συνθήκη στην οποία αυτός βρίσκεται, αναγνωρίζοντας τα κοινά σημεία χωρίς να προϋποθέτει την ταύτιση των επιλογών, χωρίς υποστολή της κριτικής. Στοιχεία αλληλεγγύης αναγνωρίζονται όχι μόνο σε όσους και όσες αντιστέκονται αλλά και σε όσους και όσες βρίσκονται ή θα βρεθούν στο στόχαστρο της καταστολής, στους αποδέκτες της κρατικής και παρακρατικής επιθετικότητας.

Η θεσμική διαστολή φέρει και τις ρηγματώσεις των συστημικών δομών κι απέναντι σε αυτές η αλληλεγγύη διεκδικεί τη δική της επιθετικότητα, το δικό της άπλωμα στην κοινωνική συνείδηση...

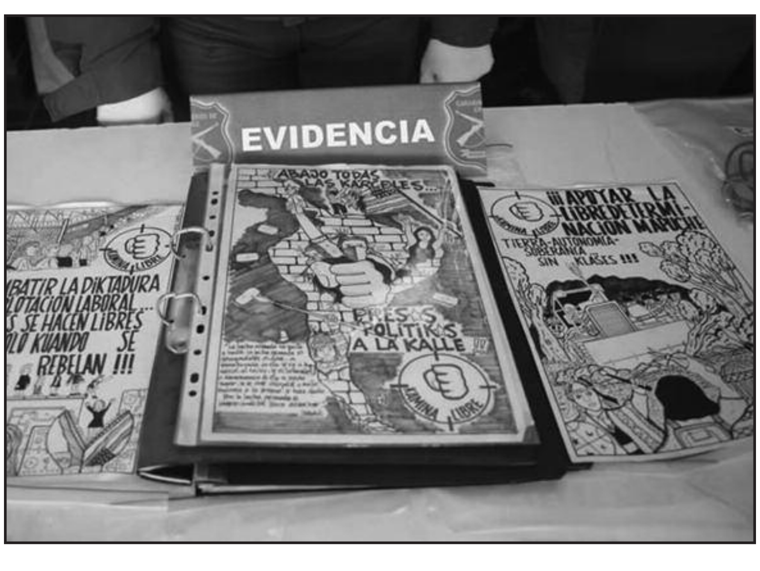

Στη Χιλή, μια από τις ισχυρότερες οικονομίες της Λατινικής Αμερικής, σημειώνεται τα τελευταία χρόνια μία ένταση των αντικρατικών αγώνων. Μαθητές, φοιτητές, ριζοσπαστικοί νεολαίοι και εργαζόμενοι, καθώς και ομάδες ιθαγενών, όπως οι Μαπούτσε, διεξάγουν συνεχείς και ιδιαίτερα μαχητικές επιθέσεις ενάντια στο Χιλιανό κράτος και τους θεσμούς επιβολής της αστικής δημοκρατίας. Το κράτος και το κεφάλαιο ακολουθεί την γνωστή του συνταγή : καταστολή, συκοφάντηση αγώνων, παραπληροφόρηση, παρακρατικές επιθέσεις, φυλακίσεις, δολοφονίες. Οταν όμως η αντίσταση αποκτά κοινωνικές αναφορές και ριζώματα, τότε η απάντηση που θα λάβει από τους μηχανισμούς της εξουσίας πρέπει να είναι αμείλικτη. Τόσο στην κατεύθυνση της καταστολής των ρηξιακών αντιλήψεων όσο και της πρόληψης της μη διάχυσής τους στο κοινωνικό πεδίο. Το μήνυμα είναι σαφές: καμιά κίνηση δεν μπορεί να ξεπερνάει τα θεσμισμένα νόμιμα όρια αντίδρασης.

Το πρωί του Σαββάτου 14 Αυγούστου, περίπου στις 7.00 π.μ., με μια συντονισμένη επιχείρηση της αστυνομίας, πραγματοποιήθηκαν εισβολές για έρευνα σε διάφορες καταλήψεις και ιδιωτικές κατοικίες στο Σαντιάγο, πρωτεύουσα της Χιλής, καθώς και σε άλλα μέρη της χώρας. Σπάστηκαν πόρτες και κλειδαριές, παραβιάστηκαν σπίτια, οι κάτοικοί τους απειλήθηκαν με όπλα μεγάλου διαμετρήματος και απήχησαν χωρίς να γνωρίζουν το λόγο αυτής της άσκησης βίας. Μία από τις επιδρομές έγινε από την ομάδα PDI (εκπαιδευμένη από το FBI για την καταστολή εξεγέρσεων), η οποία εισέβαλλε πυροβολώντας στην κατάληψη Sacco & Vanzetti. Οι γείτονες ακούγοντας τις φωνές των νέων από την αυλή και τα παράθυρα, ήταν μάρτυρες του πώς οι αστυνομικοί, που είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους με κουκούλες, τους προσέβαλλαν και τους έσυραν στο εσωτερικό του κτιρίου, το οποίο κατόπιν εκκένωσαν και τους έβαλαν σε δύο ξεχωριστά οχήματα της αστυνομίας, οδηγώντας τους μακριά από το χώρο της κατάληψης σε άγνωστο προορισμό. Η αστυνομία προχώρησε έπειτα σε απειλές προς τους γείτονες, οι οποίοι φοβήθηκαν να παρουσιαστούν ως μάρτυρες της υπερβολικά βίαιης επιχείρησης, η οποία είχε την υποστήριξη από αέρα δύο ελικοπτέρων, προσωπικού του GOPE, των ειδικών δυνάμεων και αγνώστων πολιτών. Οι πράξεις για τις οποίες θεωρούνται ύποπτοι οι συλληφθέντες είναι μια σειρά από επιθέσεις που έγιναν τα τελευταία χρόνια σε τράπεζες, επιχειρήσεις, αστυνομικά τμήματα κ. α.

έντυπα, αφίσες, προκυρήξεις και πανώ
τα πειστήρια της "τρομοκρατικής" δράσης των συλληφθέντων

Από αυτή την υπερπαραγωγή δεν έλειψε ο πιο στενός συνεργάτης της κρατικής εξουσίας και των οικονομικών ελίτ, ο αστικός τύπος. Δεκάδες συνεργεία έφταναν στους χώρους δράσης λίγα μόνο λεπτά μετά την επιχείρηση (αρκετά αργοπορημένα όμως για να μην καταγράψουν την «βρόμικη δουλειά»), έκτακτες ανταποκρίσεις, εκτενή ρεπορτάζ και ερωτήσεις όπως «γιατί βάζεις βόμβες;» σε άτομα που απλώς και μόνο βρέθηκαν ένα βράδυ σε μια κατάληψη. Η διεθνή αλληλεγγύη ονομάστηκε χρηματοδότηση της τρομοκρατίας, ενώ κοινωνικά στέκια και καταλήψεις ονομάστηκαν κέντρα εξουσίας. Προς χάριν του θεάματος στοχοποιήθηκαν άτομα με πολύχρονη δράση από την εποχή της δικτατορίας του Πινοσέτ ως αρχηγοί "τρομοκρατικών" οργανώσεων. Σχέσεις μεταξύ αναρχικών και αντιεξουσιαστών, που ακόμα και ο τελευταίος δημοσιογραφίσκος γνωρίζει πως δεν αναγνωρίζουν καμία εξουσία και επιβολή εντολών, παρουσιάστηκαν ως ιεραρχήσεις οργανώσεων, με σκοτεινούς αρχηγούς που δίνουν εντολές και τις εκτελούνε οι ακόλουθοι. Μέσα στο θέαμα αντιστρέφεται η αλήθεια και το ψέμα, παραχαράσσονται τα γεγονότα, αλλοιώνονται οι έννοιες .

Δεν έχει σημασία αν δεν υπάρχουν αποδείξεις ενοχής. Δεν έχει σημασία αν οι ένοπλες οργανώσεις που δρούν στη Χιλή δηλώνουν απο τα κρυσφήγετά τους στη Νότια Αμερική οτι «ΟΛΟΙ οι συλληφθέντες, δεν ανήκουν, ούτε έχουν υπάρξει ποτέ μέλη, των συλλογικοτήτων που αποφάσισαν να απαντήσουν στη διάρκεια της ιστορίας της Κρατικής βίας με βόμβες». Δεν έχει σημασία αν οι κατηγορίες βασίζονται σε ένα καταδότη και ψευδομάρτυρα που βρίσκεται στη φυλακή από το 2008 για την απόπειρα δολοφονίας της γυναίκας του. Δεν έχει σημασία το γεγονός πως η δημοκρατική κυβέρνηση της Χιλής χρησιμοποιεί τους αντιτρομοκρατικούς νόμους που είχαν θεσπιστεί επί της δικτατορίας του Πινοσέτ. Τίποτα από αυτά δεν έχει καμία σημασία για αυτούς που κατέχουν την εξουσία. Το μόνο που μετράει είναι να αποπροσανατολιστεί η κοινή γνώμη από τα προβλήματά της και τις αδικίες που υπομένει. Να μην περάσουν οι κοινωνίες από το στάδιο της καταγγελτικής αντίδρασης σε εκείνο της χειραφετημένης άρνησης και αντίστασης. Στο δρόμο, στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές...

Κοινή ανακοίνωση των στεκιών που δέχτηκαν τις εισβολές:

"Είμαστε ο στόχος που επιλέχθηκε για να να κρυφτεί και να ομαλοποιηθεί η τραγωδία των 33 ανθρακωρύχων και των οικογενειών τους, θύματα εκμετάλλευσης των ισχυρών. Είμαστε η αποτελεσματικότητα μιας κυβέρνησης που αδιαφορεί για την απεργία πείνας που κάνουν οι σύντροφοι Μαπούτσε, αγωνιζόμενοι για τη γη που τους ανήκει. Η πολιτική και δικαστική σκευωρία είναι προφανής, η κατασκευή μιας παράνομης τρομοκρατικής οργάνωσης στην οποία υπάρχουν ηγέτες είναι σχιζοφρενική. Εμείς, ως αντιεξουσιαστές ή αναρχικοί δεν πιστεύουμε, ούτε υπακούμε σε ιεραρχίες, ακόμα λιγότερο σε εντολές. Αυτό που ο εισαγγελέας Ρεία ονομάζει χρηματοδότηση της τρομοκρατίας, ονομάζεται διεθνιστική αλληλεγγύη. Αυτό που η αστυνομία ονομάζει κέντρα εξουσίας, είναι σπίτια όπου φτιάχνονται βιβλιοθήκες και καλείται ο κόσμος να αντιμετωπίσει την σημερινή πραγματικότητα της εκμετάλλευσης και της ανοησίας, όπου κατασκευάζονται κοινωνικές σχέσεις μακριά από την εμπορευματοποίηση, που στηρίζονται σε αξίες όπως η αλληλεγγύη, οι σχέσεις οριζόντιου χαρακτήρα, η αμοιβαία στήριξη και η αυτοδιαχείριση."

Για τις Γενικευμενες Διωξεις των Ρομα

Οι Ρομά ή αλλίως Ρομ είναι λαός ινδικής προέλευσης, ο οποίος μετανάστευσε το 1000 μ.Χ. από την Βόρεια Ινδία, μέσω Αφγανιστάν, Αρμενίας και Τουρκίας, καταλήγοντας στην Ευρώπη όπου και εξαπλώθηκε σε διάφορα κράτη, ακόμα και στην Αμερική. Σχετικά με τους λόγους μετανάστευσής τους υπάρχουν διάφορες θεωρίες, άλλες υποστηρίζουν το διωγμό τους ως κατώτερη κοινωνική κάστα και άλλες την χρησιμοποίησή τους ως μισθοφόρους εναντίον των Αραβικών λαών, από τους οποίους και στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκαν ως σκλάβοι. Οι διάφορες ονομασίες που τους προσδίδονται έχουν να κάνουν και με την εξέλιξη της ιστορίας τους, όπως το Αθίγγανος που σημαίνει ανέγγιχτος και το Γύφτος που προέρχεται από το Αιγύπτιος, όπως δηλαδή αποκαλούσαν τους Ρομ στο Βυζάντιο, θεωρώντας ότι προέρχονταν από την Αίγυπτο. Στη Ευρώπη σήμερα βρίσκονται γύρω στα 12 εκατομμύρια, από τους οποίους οι 300.000 κατοικούν στην Ελλάδα σε καταυλισμούς ή ζουν νομαδικά.

Ηδη από την αρχή της ιστορίας τους στην Ευρώπη αντιμετωπίστηκαν ως σκλάβοι, εκδιώχθηκαν και καταδικάστηκαν ακόμα και σε θάνατο λόγω του ότι ήταν Ρομά. Ιδιαίτερα σκληρή στάση απέναντι τους είχε η Γερμανία μεταξύ του 14ου και 17ου αιώνα, όπως και αργότερα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου περίπου 400.000 εκτελέστηκαν μαζικά από τους Ναζί. Αλλά και στην σύγχρονη Ευρώπη οι διωγμοί δεν ξεκίνησαν από τη Γαλλία. Το 2008 ο Μπερλουσκόνι εξαπέλυσε πογκρόμ κατά των καταβλισμών τους σε Νάπολι και Ποντιτσέλι, και πλέον, στηρίζοντας τη Γαλλία, ετοιμάζει και δεύτερο γύρο απελάσεων. Η Γερμανία έχει υπογράψει συμφωνία με το Κόσσοβο για την επιστροφή 14.000 Κοσσοβάρων (εκ των οποίων 12.000 είναι Ρομ) στους οποίους παρείχε πολιτικό άσυλο από τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία, θεωρώντας ότι πλέον η κατάσταση έχει εξομαλυνθεί.

Η Γαλλία ωστόσο ξεκίνησε μια διαδικασία «επαναπατρισμού» των Ρομά, κυρίως στη Βουλγαρία και Ρουμανία. Καθώς και οι 2 αυτές χώρες ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ενωση οι κάτοικοι της κατοχυρώνουν το δικαίωμα να εγκαθίστανται σε όποια χώρα της επιλέξουν. Η Γαλλία ψηφίζει έναν νόμο σύμφωνα με τον οποίο όσοι δεν προσκομίσουν έγγραφα για σταθερή εργασία εντός 3 μηνών θα απελαθούν. Αυτομάτως οι Ρομ αντιμετωπίζονται όχι ως κάτοικοι της Ε.Ε., αλλά ως μετανάστες, όπου και διώκονται βάσει του αντιμεταναστευτικού νόμου, και ως «υποκείμενα που αδυνατούν να εναρμονιστούν με τα ευρωπαϊκά πρότυπα και που απέτυχαν στο να ενσωματωθούν και συμμορφωθούν με την τάξη και ευνομία», σύμφωνα με τις δηλώσεις Σαρκοζί.

Αυτό που συμβαίνει στη Γαλλία και επιβραβεύεται ως λύση ανάγκης και από άλλες χώρες όπως η Ιταλία είναι πολύ εύκολο να «πετύχει» και στην Ελλάδα, γιατί, ενώ η κατασταλτική συμπεριφορά του ελληνικού κράτους απέναντι τους μπορεί να μην έχει αυτή την ένταση, έχει όμως περίτεχνα φροντίσει να είναι απόλυτα διακριτοί από την υπόλοιπη κοινωνία, μπορώντας έτσι με οποιαδήποτε αφορμή να ξεκινήσει και εδώ μια διαδικασία απελάσεων τύπου Γαλλίας.

Ηδη το 2006 είχε προηγηθεί ο εκδιωγμός τον Ρομ από την περιοχή του Ελαιώνα, στα πλαίσια πάντα της ανάπλασης της περιοχής, όπου και είχαν το καταυλισμό τους για περισσότερα από 10 χρόνια, με τον εκβιαστικό όρο ότι ή θα δεχτούν την αποζημίωση της τάξεως των 1.000 ευρώ για κάθε οικογένεια ή θα αναγκαστούν να φύγουν με κάθε τρόπο. Στην ευρύτερη περιοχή σήμερα έχουν παραμείνει περίπου 500, οι οποίοι εξακολουθούν να απειλούνται και να διώχνονται από την αστυνομία.

Σύμφωνα με έρευνες που πραγματοποιήθηκαν σε Ρομά που ζουν στην Ελλάδα και από τις απαντήσεις που εκείνοι δίνουν προκύπτει ότι η κρατική και αστυνομική αυθαιρεσία εις βάρος τους είναι εφιαλτική. Το 56% των Ρομά που συμμετείχαν στην έρευνα της EU-MIDIS δήλωσε πως το τελευταίο 12μηνο υπέστη εξονυχιστικό αστυνομικό έλεγχο με το 69% αυτών να συνδέουν τον έλεγχο αυτό με φυλετικά ζητήματα. Σύμφωνα πάντα με τις μαρτυρίες των ίδιων, ένας στους δύο έχει πέσει θύμα ρατσιστικής συμπεριφοράς στην προσπάθεια του να έχει πρόσβαση σε δημόσιες υπηρεσίες με το ποσοστό αυτό να είναι ακόμα υψηλότερο σε χώρους διασκέδασης και ψυχαγωγίας, όπου θα μπορούσε να πει κανείς πως βιώνουν τον απόλυτο αποκλεισμό. Δραματικά είναι και τα ποσοστά των Ρομά αναφορικά με την πρόσβασή τους στην εκπαίδευση και στην υγεία. Το 35% των Ρομά στην Ελλάδα είναι αναλφάβητοι και το 60% δεν έχουν πρόσβαση στα δημόσια νοσοκομεία.

Πίσω από όλη αυτή την ιστορία με τις απελάσεις και το πρόσχημα της ανικανότητας των Ρομά να ενσωματωθούν, κρύβεται και αποκρύπτεται συστηματικά ο τρόπος με το οποίο κατασπαταλήθηκαν τα τεράστια ποσά που διοχέτευσε η Ε.Ε. για τον σκοπό αυτό και αποδεικνύει το μέγεθος της εκμετάλλευσης αυτών που κατ' επιλογή, και όχι από ανάγκη, παραμένουν σε αυτόν τον ιδιαίτερο τρόπο ζωής. Στο πλαίσιο του 3ου Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης το Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Ταμείο (ΕΚΤ) χρηματοδότησε προγράμματα για την κοινωνικο-οικοδομική ένταξη των Ρομ. Ειδικά στην Ελλάδα στα 67 προγράμματα που αφορούσαν 1.334 Ρομ και περιλάμβαναν κατάρτιση σπουδών, εκμάθηση γλώσσας και δημιουργία ιατρικών κέντρων, διατέθηκαν 12,5 εκατομμύρια ευρώ από τα οποία έφτασαν στους δικαιούχους μόλις 10.000 συνολικά, δίνοντάς τους το συμβολικό ποσό των 300 ευρώ απλά και μόνο για να φανεί η συμμετοχή τους στο πρόγραμμα «φάντασμα». Μέσα από ένα σύστημα εκμετάλλευσης και σαφέστατης διαφθοράς, τα υπόλοιπα χρήματα κατασπαταλήθηκαν από διάφορες Μ.Κ.Ο. που ανέλαβαν την υλοποίηση των προγραμμάτων, εκμεταλλευόμενοι το γεγονός ότι οι Ρομ, λόγω αμάθειας και ανέχειας, δεν είναι σε θέση να παρακολουθήσουν αυτή τη σπατάλη.

Οι Ρομά είναι ένας νομαδικός λαός με ιδιαίτερη κουλτούρα και παράδοση, οι οποίοι σπρωγμένοι στο περιθώριο και κοινωνικά αποκλεισμένοι αντιμετωπίζονται με έναν κοινό τρόπο. Το παράδειγμα της Γαλλίας είναι απλά μια καινούρια αρχή σε μια πανευρωπαϊκή τάση αποστείρωσης του δημοκρατικού πολιτεύματος. Αυτή η διαδικασία δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει διωγμούς μεταναστών, Ρομ και οποιονδήποτε διαφορετικών και μη αποδεκτών κατά τα δυτικά πρότυπα.

“Μπλόκα, σαμποτάζ, άγρια απεργία...Καταλήψεις, καταστροφές, απαλλοτριώσεις, ν' αγωνιστούμε οπλισμένοι με όλη τη λύσσα μας”
πλατεία de Gaule, 19/10

made in france

Στη Γαλλία τις τελευταίες βδομάδες εξελίσσεται μία από τις μεγαλύτερες και πιο βίαιες κοινωνικές κινητοποιήσεις. Μια κινητοποίηση η οποία ήδη ξεκίνησε από τον Σεπτέμβριο με την απεργία στις 23/09 και συνεχίστηκε τον Οκτώβριο με τις πορείες στις 02 & 04/10 ενάντια στη μεταρρύθμιση για το συνταξιοδοτικό σύστημα που προβλέπει την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης από τα 60 χρόνια στα 62. Στο χορό των διαδηλώσεων και της απεργίας μπήκαν εξαρχής οι εργαζόμενοι σε διάφορους τομείς: από τα διυλιστήρια, τα ταχυδρομεία, τις νοσοκόμες, τους οδοκαθαριστές, τους λιμενεργάτες μέχρι τους μαθητές και φοιτητές -ως οι επόμενες γενιές που θα ζήσουν τις επιπτώσεις των οικονομικών μέτρων. Πολλά εργοστάσια είναι σε απεργία ενώ όλα τα διυλιστήρια και 380 σχολεία ήταν υπό κατάληψη για σχεδόν 2 βδομάδες. Το νομοσχέδιο υπερψηφίστηκε στις 27 Οκτωβρίου αλλά παρ’ όλα αυτά νέες κινητοποιήσεις έχουν εξαγγελθεί με την ελπίδα ότι θα αποσυρθεί όπως συνέβη και το 2005 με την απόσυρση του νομοσχέδιου για την εκπαίδευση λόγω των κοινωνικών αναταραχών.

Αυτή η αρχική διαμαρτυρία όμως -σε καιρούς που η κρίση έχει πλήξει και τη Γαλλία- εξελίχθηκε γρήγορα σε πρωτοφανείς συγκρούσεις εργαζόμενων, μαθητών και φοιτητών με τις δυνάμεις καταστολής (CRS) με αποτέλεσμα να μιλάμε πια για εξέγερση που αμφισβήτησε πολλά περισσότερα από ένα νομοσχέδιο. Με μεγάλη παράδοση στις μαζικές διαδηλώσεις οι εργαζόμενοι και οι μαθητές αυτή τη φορά ξεπέρασαν σε μεγάλο βαθμό τα όρια προηγούμενων χρόνων. Πρωτοφανής ήταν η χρήση βίας: σαμποτάζ, καταλήψεις δρόμων, εργοστασίων, γεφυρών, υιοθέτηση πρακτικών αντάρτικου στο δρόμο κ.α. Δημόσια κτίρια όπως δημαρχία, νομαρχίες, σχολεία αλλά και η έδρα του αντίστοιχου ΣΕΒ και τα γραφεία των

κομμάτων λεηλατήθηκαν και καταστράφηκαν. Κάποιοι διευθυντές χτυπήθηκαν από μαθητές, εργαζόμενοι έστησαν φλεγόμενα οδοφράγματα έξω από τα κατειλημμένα εργοστάσια τους και στο δρόμο μεγάλη μερίδα διαδηλωτών κινούταν συνεχώς μπλοκάροντας διάφορα σημεία της πόλης και σταματώντας την ομαλή ροή των εμπορευμάτων. Κινήσεις για δωρεάν μέσα μεταφοράς, δωρεάν διόδια, καταλήψεις σε εφορίες, εμπορικά κέντρα καθώς και η παντελής έλλειψη βενζίνης και πετρελαίου ασκούν μια απίστευτη πίεση στην οικονομία της χώρας.

Ενα άλλο σημείο που φαινόταν μέχρι χθες αδύνατο ήταν η κοινή συνέλευση φοιτητών, μαθητών, εργαζόμενων και ανέργων σε ευρεία κλίμακα. Συνελεύσεις στη βάση των κινητοποιήσεων μακριά από συνδικάτα και θεσμούς όπου συζητιόνταν η οργάνωση (δράσεις αυτομείωσης, σαμποτάζ, καταλήψεις, απεργίες) και οι προβληματισμοί γύρω απ’ τον αγώνα. Σε πολλές πόλεις οι δια-επαγγελματικές συνελεύσεις λάμβαναν χώρα κάθε απόγευμα μετά από μια μέρα δράσεων. Επιτροπές που έβγαιναν από τις συνελεύσεις ασχολούνταν με διάφορα θέματα όπως τα απεργιακά ταμεία που έβγαιναν σε κάθε διαδήλωση για τους εργαζόμενους. Πέρα από την οικονομική στήριξη, όμως, η αλληλεγγύη εκφραζόταν, για παράδειγμα, συχνά με τη βούληση να μπαίνουν περισσότεροι κλάδοι στην απεργία ενός εργοστασίου. Ετσι ακολουθούσαν και εκπαιδευτικοί, ταχυδρόμοι και σκουπιδιάρηδες. Η θέληση για ένωση των διάφορων τομέων (δημόσιου και ιδιωτικού) σε ένα μέτωπο ήταν κι αυτό μια υπέρβαση του αγώνα.

Σε όλο αυτό το πλαίσιο η καταστολή με όλα τα μέσα ήταν αμείλικτη. Λες και τα κράτη ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το ποιος θα κάνει τις περισσότερες από χίλιες προσαγωγές! Σχεδόν 2.500 λοιπόν οι προσαγωγές σ’ όλη τη γαλλία, σοβαροί τραυματισμοί διαδηλωτών (ένας μαθητής έχασε το μάτι του), ποινές από 1 έως 6 μήνες φυλακή (πολλές φορές χωρίς αναστολή όπως για παράδειγμα σε μαθήτρια που καταδικάστηκε σε φυλάκιση για ένα μήνα χωρίς αναστολή για εμπρησμό σε κάδο απορριμμάτων), αλλά και παρακρατικές οργανώσεις να δρουν δίπλα απ’ τις πορείες όπως στη Λυών όπου η Ομάδα Παρέμβασης της Εθνικής Χωροφυλακής (την καλούνε σε περιπτώσεις ομηριών) “εγκαταστάθηκε” δίπλα από τις πορείες με πλήρη εξοπλισμό και ένδυση... Περισσότερα βέβαια θα φανούν τις επόμενες μέρες με την σκυτάλη να παίρνουν τα δικαστήρια για όλο τον όγκο των συλληφθέντων. Οι κατηγορούμενοι συχνά χαρακτηρίζονται ως “σπάστες”, μία μιντιακή κατασκευή ανάλογη με τους εδώ “κουκουλοφόρους”. Τους “θέλουν” να είναι παιδιά μεταναστών, από χαμηλές κοινωνικές τάξεις με πολλά οικογενειακά προβλήματα. Οι εργαζόμενοι που τροφοδοτούσαν τα οδοφράγματα ποτέ δεν χαρακτηρίστηκαν έτσι -είναι σαφής ο ρατσιστικός διαχωρισμός- ενώ πολλές ήταν και οι εικόνες ηλικιωμένων με πέτρες στα χέρια.

Παρόλο που φαίνεται να έχει ελαττωθεί η ένταση μετά τη ψήφιση του νομοσχεδίου κομμάτια της κοινωνίας βρίσκονται σε διαδικασίες αυτοοργάνωσης που σίγουρα δεν θα εφησυχάσουν όσο οι κυρίαρχοι δεν σταματάνε να τα ποδοπατάνε. Την ίδια ώρα που διαβάζεις αυτό το έντυπο τα πράγματα εξελίσσονται και το σίγουρο είναι ότι μετά τα φοιτητικά του 2006 και την εξέγερση στα γαλλικά γκέτο είναι η πρώτη φορά που οι εργαζόμενοι-ες δείχνουν τέτοια μαχητικότητα.

Εχεις παρατηρήσει ότι τις φορές που εντείνεται μια κατάσταση του αγώνα που επιλέγουμε, όλη μας η καθημερινότητα απομακρύνεται σε μια ομιχλώδη αφαίρεση; **Υπάρχουμε μόνο μέσα στον πυρήνα αυτής της κατάστασης και διασχίζουμε σαν φαντάσματα τις καθημερινές συμβάσεις.** Μέσα στις καθημερινές συμβάσεις συγκαταλέγεται με ένα ακαριαίο αυτονόητο και η νομιμότητα, και οι συνέπειες, και το ρίσκο. Η κοινότητα μας συσφίγγεται για να δυναμώσει κι άλλο, ανασαίνει στις παρυφές των γεγονότων, και αποκομμένη από τις συμβάσεις ανακαλύπτει ένα καινούργιο τοπίο της ανθρώπινης και κοινωνικής ουσίας.

Αγωνίζομαι. *Κανένας δεν το ξέρει. Μερικοί το υποψιάζονται, είναι αναπόφευκτο. Αλλά κανένας δεν το ξέρει, εκπληρώνω τα καθημερινά μου καθήκοντα, κάποια αμέλεια είναι δυνατό να μου επιρριφθεί, αλλά όχι μεγάλη. Φυσικά ο καθένας αγωνίζεται, εγώ όμως αγωνίζομαι περισσότερο από τους άλλους, οι πιο πολλοί αγωνίζονται σαν κοιμισμένοι, όπως κουνάει κανείς το χέρι του στο όνειρο για να διώξει ένα όραμα, ενώ εγώ βρίσκομαι στην πρώτη γραμμή και αγωνίζομαι με προσεκτικά υπολογισμένη εκμετάλλευση όλων μου των δυνάμεων. Γιατί έχω βγει έξω από το κατά τα άλλα θορυβώδικο, αλλά στο σημείο αυτό ανησυχητικά ήρεμο πλήθος; Γιατί έχω τραβήξει τα βέλη πάνω μου; Γιατί να μ' έχει ο εχθρός γραμμένο στα μαύρα κατάστιχα; Δεν ξέρω.* ***Μια άλλη ζωή δεν μου φαίνεται άξια να ζω.*** *«Στρατιώτες» ονομάζει η πολεμική ιστορία τους ανθρώπους σαν εμένα. Και όμως είναι έτσι, δεν ελπίζω στη νίκη και αγώνας σαν αγώνας δεν μ' ευχαριστεί, ο αγώνας μ' ευχαριστεί μόνο σαν το μόνο που έχω να κάνω. Σαν τέτοιος μ' ευχαριστεί εξάλλου περισσότερο απ' όσο μπορώ να απολαύσω, περισσότερο απ' όσο μπορώ να δώσω, κι ίσως να μην πεθάνω στον αγώνα, αλλά ν' αφανιστώ απ' αυτή τη χαρά.*

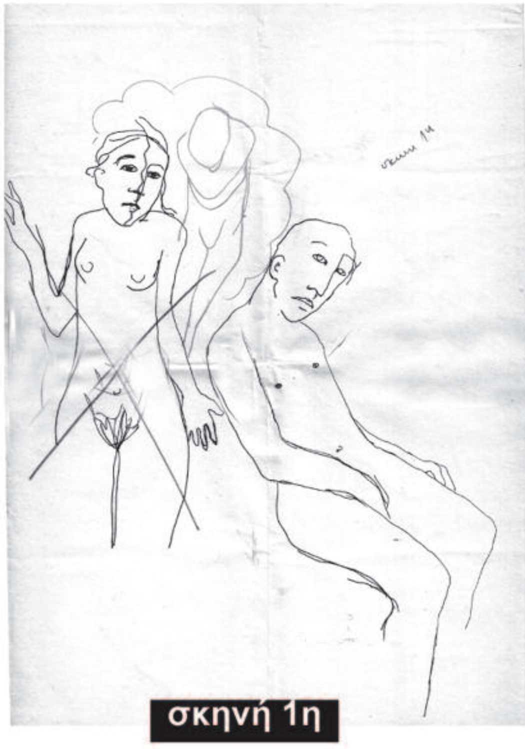
Και οι συνεννοήσεις, οι μαζώξεις, οι συνελεύσεις, τα αμφιθέατρα, τα πηγαδάκια; **Μετακινούμαστε διαρκώς προς τους ανθρώπους που μας είναι λιγότερο ξένοι.** Μια χειρονομία, ένα αμήχανο -μήπως και δεν απαντηθεί– «γεια», η δυσαρέσκεια για μια άποψη που μπορεί να «ενοχλήσει» αλλά πρέπει να ειπωθεί, η παλινδρόμηση μεταξύ της επίκλησης της αυτονομίας και της ακατάσχετης δεκτικότητας. Με ποιους συνεννοούμαστε; Με ποιους «δρούμε»; Και μ' αυτούς που χρόνια γνωρίζουμε έχουμε καταλήξει κατ' αμοιβαία επιλογή ξένοι, και με τους νεώτερους θα είμαστε –μέχρι να περαστούμε από το «φυσικό» φίλτρο της καχυποψίας, της αλαζονείας και της αυτάρκειας– ξένοι. Το κοινό «όραμα», οι κοινές προοπτικές, αυτά είναι που κατοχυρώνουν το ειδικό βάρος της «συνάντησης», κι όχι αυτά που ζούμε μαζί, ο κοινός αγώνας, το λύσιμο μιας «διαφοράς που την μυριζόμαστε παντού κι όμως δεν την βρίσκουμε».

Είναι ξένοι άνθρωποι κι όμως δικοί μου. *Μιλάνε ελεύθερα, ασυνείδητα απελευθερωμένοι, κάπως σαν μεθυσμένοι, στιγμή δεν τους μένει για μια αναγνώριση μεταξύ τους. Σαν ένας κύριος με έναν άλλο κύριο, έτσι μιλάνε μεταξύ τους, ο καθένας προϋποθέτει στον άλλον ελευθερία και δικαίωμα αυτοδιάθεσης. Κατά βάθος όμως δεν έχουν αλλάξει, οι απόψεις τους έχουν μείνει οι ίδιες, το ίδιο και οι κινήσεις, η ματιά. Κάτι βέβαια είναι αλλιώτικο, μα δεν μπορώ να συλλάβω τη διαφορά, κι αν μιλάω για απελευθέρωση, είναι μονάχα μια προσπάθεια εξήγησης από ανάγκη. Γιατί από πού κι ως πού να αισθάνονται απελευθερωμένοι; Όλα τα στρώματα και όλες οι διαβαθμίσεις έχουν διατηρηθεί, η ένταση ανάμεσα στο άτομο και στους άλλους είναι απείραχτη, ο καθένας είναι στη θέση του και στον αγώνα, που του αναλογεί, τόσο έτοιμος, που για τίποτα άλλο δε μιλάει εκτός απ' αυτό, κι ας τον ρωτάς ό,τι θέλεις. Που έγκειται λοιπόν η διαφορά, την μυρίζομαι από δω κι από κει και διαφορά δεν βρίσκω.*

συνομιλώντας με τον κάφκα

* σκίτσα: Κάφκα

ένα μονόπρακτο για να μην πεις...

σκηνή 1η

σκηνή 2η

σκηνή 3η

σκηνή 4η

σκηνή 5η

σκηνή 6η

Στους τοίχους του κτιρίου που στεγάζει το 1ο, το 8ο και το νυχτερινό γυμνάσιο Αιγάλεω επί της Θηβών, ανάμεσα στα δεκάδες άλλα graffiti, υπάρχει και ένα με την υπογραφή BARNS. Είναι εκεί κάμποσα χρόνια σε αντίθεση με τα υπόλοιπα που μένουν στον τοίχο μέχρι τη στιγμή που η επόμενη παρέα γκραφιτάδων θα θελήσει να διοχετεύσει τη δημιουργικότητά της στο δημόσιο πεδίο.

Ο Χάρης (ή αλλιώς Barns), στις 12 Σεπτέμβρη 2008, κατά τη διάρκεια καταδίωξής του από σεκιουριτάδες του ΗΣΑΠ στον σταθμό Άνω Πατήσια (όπου είχε πάει με την παρέα του για να βάψει τα τραίνα), έπεσε μέσα στην αποβάθρα με αποτέλεσμα να βρει τραγικό θάνατο από ηλεκτροπληξία. Από τότε ελάχιστα graffiti του έχουν απομείνει στην Αθήνα. Δεν είναι η πρώτη φορά που άνθρωποι σκοτώνονται στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τη λύσσα των διάφορων φρουρών της Δημοκρατίας.

Άλλωστε, σε έγγραφα* που βρέθηκαν στην κατάληψη των γραφείων του ΗΣΑΠ τον Δεκέμβρη του 2008, η εντολή της διοίκησης προς τους σεκιουριτάδες είναι σαφής: να κυνηγούν και να συλλαμβάνουν με κάθε τρόπο τους επίδοξους βάνδαλους με τα σπρέυ. Σε άλλα έγγραφα, βρέθηκαν αναφορές των φρουρών σχετικά με παρακολουθήσεις και συλλήψεις γκραφιτάδων ενώ δεν λείπουν, φυσικά, οι τιμητικές χρηματικές ανταμοιβές όσων σεκιουριτάδων κατάφεραν να συλλάβουν γκραφιτάδες εν ώρα "δράσης".

Κάθε σπιθαμή δημόσιου χώρου κουβαλάει από πίσω της και μια ιστορία. Ο τοίχος του γυμνασίου στη Θηβών είναι γεμάτος αφηγήσεις. Αφηγήσεις από κυνηγητά μπάτσων και σειρήνες περιπολικών, από οργισμένα σπρέυ, από δημιουργικότητα που ασφυκτιά, από ελευθερία. Και κάπου ανάμεσα σε αυτά και μια κρατική δολοφονία. Μια ακόμη ανάμεσα στις τόσες άλλες...

Το graffiti του Barns αποτελεί σημείο αναφοράς στη ροή της μητρόπολης. Όχι γιατί υπάρχει η ανάγκη για ήρωες. Αλλά γιατί θυμίζει πόσο αμείλικτοι είναι οι μηχανισμοί της Κυριαρχίας απέναντι σε κάθε κίνηση που θυμίζει Ελευθερία...

* Όλα τα έγγραφα βρίσκονται στη μπροσούρα της "συνέλευσης αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα" στην ηλεκτρονική διεύθυνση: http://brosoura.wordpress.com